

REVISTA

QUARTO

Fericit pe Planeta Albastră

Anul 1, Nr.2

Primăvara 2021

Conținut

03 - Nota editorului

Mona Șimon

04 - Fericit pe Planeta Albastră

Violeta Giol

Camelia Lovin

Miruna-Maria Dulgheru

Stanca Floarea Solomon

Alina Felicia

20 - Degustăm bucuria

Rețeta propusă de Nicole

24 - Muguri de poveste

Răzvan Lupițu

Mădălina Orian

Marina Costa

Diana Gole

Bianca Timsa Stoicescu

42 - Zâmbete tipărite

Lavinia Chirănescu ne recomandă "Primăvară în Toscana" de Santa Montefiore

44 - Da! Sunt Fericit pe Planeta Albastră

Amreeta

Ella Ihtus

Dana Mierluț

Florin Pîrvulescu

Roxana Trandafir

60 - Almona călătorește

64- E primăvară!

Romica Stejar

Issabela Cotelin

74 - Echipa QUARTO

... membrii echipei

Conținutul revistei QUARTO este protejat prin copyright. Orice reproducere, totală sau parțială, este interzisă prin lege, excepție făcând cazurile în care autorii și editorul își dau acordul. Redacția nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul articolelor. Autorii sunt singurii responsabili pentru creațiile proprii.

Nota editorului

Bine te-am găsit, dragă cititorule și bine ai venit în Familia QUARTO

Vine primăvara! Citești și zâmbești, nu-i așa? Ei, dar te provoc să nu te uiți pe geam, nici în calendar! Pentru a mă crede te invit doar să te bucuri, să inspire începutul și să fii **Fericit pe Planeta Albastră!**

Aceasta este viziunea și dorința noastră! Să îți arătăm și să îți oferim speranță și fericire în toate punctele cardinale!

Ne ceri *dovezi* că fericirea există? Noi îți vom răspunde, cu vorbele poetului Adrian Popescu: *dovadă n-am, dar îmi aduc aminte!* Haide să ne amintim împreună și să ne creăm amintiri noi!

Vrei bucurie? Te invit să citești acest număr al Revistei QUARTO!

O vei simți manifestându-se prin subiectele propuse de colaboratorii noștri: povești, rețete, recomandări de lectură și, nu în ultimul rând, articole scrise cu sufletul. Inclusiv cele ale cititorilor noștri!

Da, la începutul lunii ianuarie am lansat invitația la primul concurs QUARTO, iar fericiții

câștigători își regăsesc textele în paginile acestui număr.

Întreaga echipă QUARTO a contribuit cu entuziasm și bucurie la realizarea acestui minunat întreg, având ca misiune să vă fim alături, să vă încurajăm, să evoluăm împreună! Avem nevoie de speranță, de bine, iubire și suflete dragi aproape.

Avem nevoie să simțim că suntem **Fericiți pe Planeta Albastră!** Și ce bine se simte asta cu iz primăvărat în nări și împreună!

O primăvară cu un început înfloritor în tot ce vă propuneți, dar mai cu seamă în a vă aminti de fericire!

Mona Șimon

Editor Editura Quarto

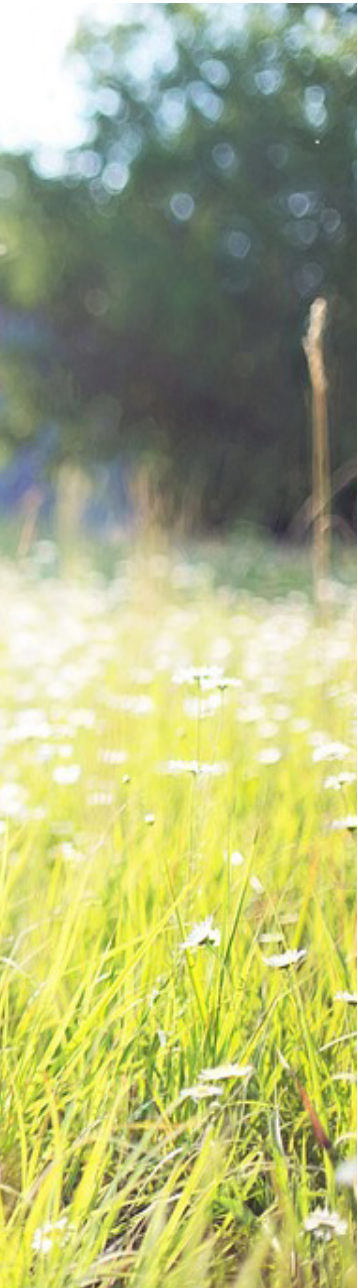

FERICIT PE PLANETA ALBASTRĂ

Gânduri

de Violeta Giol

Unde începe fericirea? Unde o găsești? De unde răsare ea, în tine?

Ar putea să înceapă de la aroma unei cafele negre, savurată în tihnă...

Ar putea să înceapă cu acordurile unui pian sau ale unui saxofon, din apartamentul vecinilor tăi...

Ar putea să înceapă când îți bagi nasul în părul copilului tau adormit...

Ar putea să înceapă cu două brațe care te cuprind sau cu un zâmbet mare, care te întâmpină dimineața...

Acestea erau gândurile Almei, în acea dimineață de primăvară, în timp ce trăgea după ea ușa casei din care ieșise. O dimineață devreme, mai degrabă noapte, în care lumina nu începuse să atârne, încă, în niciun colț de cer.

Se trezise special devreme ca să meargă la locul ei secret, “marginea lumii”, cum îi spunea ea, de când era mică. Căci așa i se păruse mereu acel loc: un capăt de lume, marginea ei, nu știa dacă era începutul sau sfârșitul ei, dar era, în mod clar, o margine! Până la urmă “un început nu e și un sfârșit de zi... un început- sfârșit de lume?”...

Mergea, an de an, în prima dimineață de primăvară calendaristică, să salute Planeta Albastră.

Azi fericirea începe de aici, acum.

Din mirosul pământului pe care-l simt sub picioarele goale, pământ a cărui vibrație îmi străbate tot corpul și-mi încălzește sufletul.

Din iarba aceasta, abia ieșită, care-mi gădilă tălpile.

Din mirosul brândușelor, pe care-l simt, deși pe ele încă nu le văd.

Din înfiorarea aceasta, stârnită de recele picăturilor de rouă.

Din albastrul mării, care mă așteaptă acolo, la capătul drumului atât de bine știut...

.... la "marginea lumii".

Respiră. Ascultă. Se lasă.

Când deschide ochii siluetele macilor încep, încet-încet, să capete contur: întâiul semn că lumina o să apară.

În depărtare, pleoapele cerului încep să se deschidă. Se ridică ușor de pe ape, iar ochiul Soarelui apare. Abia mijit, mai întâi. Doar cât să arunce un roșu carmin pe luciul apei. Mai apoi deschis tot mai tare și mai curajos, cât să își arunce toate culorile și să picteze cel mai frumos răsărit.

Fericirea care-o cuprinde pe Alma este dincolo de ceea ce pot cuvintele să descrie.

Se gândește că ar inventa cuvinte noi, le-ar trece în dicționar, cuvinte care să descrie starea aceasta simțită la întâlnirea cu Soarele unei dimineți primăvăratice.

Alma respiră adânc și cuprinde, într-o îmbrățișare, tot necuprinsul.

Pândește.

Pândește momentul acela...

Iar când Soarele a ieșit din mare și își trimite lumina întregă către Albastrul Mării, al Planetei, al Almei... din micuța grotă ies ei, Mult-așteptații. Fluturii. Și începe dansul lor, către Soare, pentru Soare.

Pentru Alma, privitor cu respirația tăiată de fericire.

Privitor tăcut.

Trăitor.

De fericire.

Și apoi?

Și apoi a fost Lumina.

Violeta Giol

Când am zgomot de valuri în urechi aproape toată ziua... când simt nisip fierbinte sub tălpile goale... când separ, printre degetele mâinii, scoicile de nisip... când îmi simt brățara pe gleznă și vântul în păr... parcă totul e ceva mai ușor de dus.

Închid ochii și visez.

Nici nu mai contează ce visez... câtă vreme visez... totul e bine!!!

Ceea ce vă doresc și vouă!

Fericirea mea că exist

de Camelia Lovin

FERICIREA MEA CĂ EXIST are chipul nașterii perpetue, eterne, aici, acum, oricând, oricum...iubita de brațele Mamei Geea și dezmiardată de Tatăl Cer...

Ce să zic, de când mă știu, am un singur vis senin, că mă nasc încontinuu și cânt muzica suavă a Sferelor, și râd, și mă bucur, și vorbesc în șoaptele tăcerii cu Galaxiile mele, și mă învălui în Lumina Cerului și sclipirea verde-albastră a Pământului. Apoi tresar de fericire și mă unduiesc într-un zbor către Lumile adânci din mine, pe calea Stelelor.

Mă adâncesc și mă dilat continuu în prea plinul meu de gingășie copilărească, mă avânt din mine, iar în mine, apoi mă zvâcnesc în Sinele Suprem, chiar peste poate, ca într-un joc sublim, rotindu-mă într-o poveste cu Lumina din Sublim.

E azi și ieri și mâine, ca mine, ca în mine și ca Tot..Ești Tu și Eu, chiar Toți suntem... un Tot de pretudindenii! ...Atât e de frumos!

Mereu îmi simt sufletul vibrând ca o flacără vie la aducerea aminte a momentului când eram copil și răspunsul la întrebarea „Ce vrei să te faci când vei fi mare?” era același: „Călător printre Stele”!

Zile și nopți visam să zbor printre aglomerații de Stele și culori, să văd Pământul întreg de deasupra și restul Planetelor, să văd Soarele nostru, să sorb lumina Universului într-o secundă doar a mea, apoi să-mi contopesc răsuflarea inimii cu apele, pădurile, câmpurile și întreaga Natură de pe Planeta Albastră, „Casa Mea”, așa cum văzusem în câteva atlasuri poze despre Univers, Sistemul nostru Solar și întregul Pământ.

*Mama mă întreba mereu de ce mă fascinează atât de mult să devin „Călător printre Stele”... Singurul mod în care îmi puteam exprima la o vârstă atât de fragedă, la nici 8 ani, bucuria curiozității asupra a tot ceea ce există venea ca un murmur rostit din sufletul meu inocent:

„Mama, vreau să văd Pământul din altă parte, așa cum îmi arăți tu, sus, pe Cerul de deasupra noastră, Soarele, Luna, Luceafărul și celelalte Stele. Oare cum arată? Totul e la fel că în pozele din atlas? Vreau să știu de unde vine tot ce a coborât aici, pe Planeta noastră:

Oamenii și Animalele, Insectele și Florile, Păsările și Copacii, Peștii și Apele, Câmpurile cu iarbă, Dealurile și Munții, Aerul și Vântul. Cred că există CEVA, acolo sus, printre Stele, care le-a pus pe toate la un loc, atât de frumos, în atâtea culori și lumini...”

Mama mă privea cu lacrimi de bucurie în ochi, zâmbind și îmbrățișându-mă cu multă dragoste, pentru că observa dorința mea de a înțelege dincolo de sensul normal.

Cred că așa începe povestea mea și a Fericirii că exist aici, pe acest Pământ din Mine...amintindu-mi cum mama a fost cea care a deschis larg „ușa cunoașterii” mele.

Atunci ea mi-a răspuns simplu: „E necesar să CREZI că CEEA CE ESTE, ESTE PRETUTINDENI ȘI ÎN TINE, ȘI ÎN MINE ȘI ÎN TOT...!” Totul pare să fie CER sus cum privești și PĂMÂNT jos, aici unde calci, însă în realitate UNUL îl include pe celălalt, și te include și pe ȚINE. Uite, dacă ei un bloc de desen și îți închipui că o foaie întreagă este CERUL, apoi undeva pe ea desenezi PĂMÂNTUL rotund și albastru, apoi în alt loc SOARELE rotund și galben, apoi o mulțime de alte stele mai mici sau mai mari , alte planete de diferite culori, toate aceste picturi ale tale vor fi făcute pe aceeași foaie, adică pe același CER. Iar TU ești CREATOAREA tabloului! Scumpa mea, Pământul, Soarele, toate celelalte Planete și Stele sunt cuprinse de fapt în CER, adică în Cosmosul Mare , fără limite, care există pretutindeni și se varsă în NOI, apoi se revarsă din NOI în zvâcniri, culori și lumini. Aș vrea să-ți spun cum a apărut tot ceea ce există pe Pământ, însă cred există un singur sens prin care înțeleg eu frumusețea și fericirea: „Dansul Luminii în muzica lubirii din acest TOT SUBLIM!”

Știu că am făcut ochii mari și am întrebat-o:

„Mama, adică razele Soarelui când îmbrățișează Pământul și se mișcă printre frunzele copacilor, printre flori și iarbă, printre aripile păsărilor și pașii animalelor, peste ape, peste munți și văi, peste case, străzi și orașe, peste Oameni, chiar pe fața și prin ochii noștri sau când vedem Cerul strălucitor plin de Soare, Luna și miliardele de Stele înseamnă că Lumina ne iubește?”

Mama m-a strâns din nou în brațele ei calde, m-a sărutat pe frunte și a continuat: „Da, puiul meu drag! Însă ca tu să înțelegi cu adevărat și să simți această Planetă, cât și întregul Univers, să poți deveni *Călător printre Stele*, închide ochii, respiră calm, atinge-ți inima, ascult-o cum bate și imaginează-ți tot ceea ce te înconjoară cu cât mai multe detalii...așa cum îți dorești TU!...”

Atunci s-a întâmplat ceva spectaculos cu mine, nici nu știu ce, însă zburam împreună cu miliarde de licurici de lumină și visam cu gândul departe, imaginându-mi o altă lume din mine, din Corpul meu, din Mintea mea, din Sufletul meu, o lume de poveste înconjurată de o IUBIRE caldă și plină de un spectacol feeric al nașterii continue!

Simt prin mine când închid ochii, chiar și acum, după mulți ani, aceeași Lume Infinită, fascinantă și plină de o blândețe sublimă. Atîng cu mâinile Sufletului miliarde de vârtejuri spiralate cu lumini ce dansează în cercuri, care se apropie și se depărtează în același

timp, care se colorează și pulsează ca miliarde de inimi la un loc, valsează într-un dans lăptos de scânteii și se unduiesc în coborâri și urcări dintr-un întreg necuprins până spre Pământ și invers.

E o mișcare de umplere și de scurgere fluidă concomitentă, ca și când e un zbor de șoapte ce se concentrează bizar și rapid de pretutindeni într-un singur punct...Din care începe o melodie pulsată pe miliarde de tonuri de lumini ce se condensează într-o imensă APĂ ALBASTRĂ-Planetă Noastră. Aici e sfârșitul Cerului și începutul Pământului.

Simt că îmi cresc aripi imense cu care pot înota dincolo de lumina, alunecând ca o apă spre adâncul propriu. Acolo mă întâlnesc cu rădăcinile Cerului scufundate în Pământ și simt cum ele cresc, și cresc, și cresc. Apoi mă simt Sămânța Condensată desprinsă dintr-o picătură de lumina, care se oprește puțin din zbor, ținându-se de Cer cu rădăcinile din ce în ce mai adânc înfipite în Pământ. Simt cum ceva cald și rece în același timp se înfășoară în pulsația sevei ce urcă prin mine din adânc. Și văd mii de stelute minunate strălucind peste creștetul meu, apoi scurgându-se încet, încet în picături de apă care mă spală blând, apoi dispar înspre rădăcinile mele. Freamăt fericită de căldură, iar privirea mea pulsează râzând sub strălucirea Soarelui și a unei mantii albe cu miliarde de stelute care încet, încet, dispar. Sunt fericită că respir parcă pentru a mia oară și îmi aud pulsul sevei care se urcă prin mine.

Acum pot să mă mișc după Soare

și cresc, și tot cresc, și tot cresc unduindu-mă după razele de lumina unduitoare. Îmi dau seama că am aripi de frunze și corp de copac și văd în zarea cea mare o imensă întindere de verde crud.

Ce ora e, ce zi și unde sunt? Da, ce fericire, e Primăvară Vieții pe Pământ! Eu sunt aici și pretudindeni cu glas de Cer și seva din Pământ, eu sunt secunda smulsă dintre Stele care cântă melodia fericirii vieții cu rădăcini adânc înfipite în Pământ. Și simt că mă înalț, mă tot înalț de fericire sub Cerul înșorit.

Simt cum mă mângâie și mă susură apele, mă înveselesc zilele cu Soarele, mă adorm nopțile cu Luna și Stelele, mă zboară găzele, mă cânta păsările, mă cutreieră animalele, mă îmbrățișez din iubire cu oamenii, mă șoptesc cu iarba, mă dansez cu toți copacii și pădurile, mă leagăn cu vântul, mă înmiresmez cu florile și mă cânt cu munții, dealurile și câmpiile.

Și simt cum capăt un Suflet COSMIC cu mii de culori și senzații de Cer și Pământ, plin de Lumina dansând în muzică iubirii din acest TOT SUBLIM! Eu sunt Sămânța Luminii din care pulsează eternul COPAC al VIEȚII FERICITE pe PĂMÂNT!

Camelia Lovin

Iubesc Cerul și Pământul. Am o mare pasiune din familie și practic arta tradițiilor străvechi românești de vindecare pe baza de plante și masaj. Am studiat singură diferite terapii dintr-o atracție interioară și m-am specializat pe Terapii de Masaj. „A DARUI” este calea mea, cea prin care îmi arată STRALUCIREA către OAMENI.

Cine sunt eu...

de Miruna-Maria Dulgheru

Cine sunt eu și de unde vin? Care este, de fapt, adevăratul meu nume? De ce sunt eu și nu altcineva? Lacul parcă vorbește prin mine. Stau deasupra lui și mă uit. Toate aceste întrebări mi le adresez eu mie sau lacul mi le adresează?

Nu bate vântul. Parcă a murit totul în jur. Nicio pasăre nu cântă, nicio frunză nu se leagănă pe vreo creangă, nimic... Ce înseamnă *nimic*? Din nou, o întrebare la care nu pot răspunde... Poate lacul știe să răspundă.

Mă uit atentă în jur (deși nu este nimeni lângă mine) și, prudentă totuși, cu o voce destul de ridicată întreb:

- Cine sunt eu?

Atunci, o adiere de vânt m-a împins din spate. Și iarăși mă uit în jur; și iarăși mă întreb:

- Ce înseamnă *nimic*?

O adiere mai puternică îmi azvârle pălăria de pe cap în lac. Îmi întind mâna să o iau, dar atunci din lac iese, ca o tornadă, un armăsar; un armăsar de apă.

Am rămas împietrită. Privirea lui care m-a făcut să rămân nemișcată mi-a răspuns la cea de-a doua întrebare pe care am zis-o cu voce tare.

Deși nu are ochi, știu că armăsarul are o privire. Am realizat că oamenii se uită la *nimic*. La *nimic* mă uit și eu. Mă uit la niște ochi care nu se văd, deși știu că există. De aici, poți zice: “nu văd nimic.” Ca atunci când este întuneric într-o încăpere. Nu vezi nimic, deși știi că *nimicul* acela este întunericul.

M-am lămurit ce înseamnă *nimic*, dar încă nu m-am lămurit cine sunt eu. Vreau să repet întrebarea, dar nu pot, deoarece nu-mi pot mișca buzele. Dar armăsarul a înțeles ce vreau. Atunci, la fel de neașteptat cum a apărut, a și dispărut.

Acum mă pot mișca. Îmi îndrept privirea spre lac. Ciudat! Înainte să apară armăsarul, tot în lac mă uitam, deși nu-mi vedeam reflexia. Acum o văd. M-am uitat de multe ori în oglindă, dar parcă nu arătam așa cum

arăt acum, reflectându-mă în lac. Am tot păr roșcat, lăsat liber, tot pistrii pe față, tot ochi verzi... Dar totuși, ceva este diferit.

Zâmbeam, ceea ce acasă în fața oglinzii nu făceam. Asta era diferit! Acum înțeleg cine sunt eu. Sunt o fată care zâmbește. Da! Asta sunt! În acest lac se reflectă ceea ce se află în interiorul nostru, fiindcă pe dinafară știm cu toții cum arătam. Zâmbetul răsare din suflet, iar sufletul se află în interiorul nostru. Înțeleg acum că, mai presus de cum arătam, mai important este ce avem în suflet. Unii poate au lacrimi în suflet, alții poate culoare anume, dar eu am un zâmbet.

Cine are o întrebare la care nu știe nimeni să răspundă, să stea în fața unui lac, poate - cine știe? - vede și el un armăsar al apelor.

Miruna-Maria Dulgheru

Bună! Mă cheamă Miruna și am 12 ani.

Iubesc natura, dar îmi plac foarte mult și animalele. Îndrăgesc și respect calul, după cum se înțelege din compunere.

Revenirea Soarelui

de Stanca Floarea Solomon

Soarele s-a trezit după ceva vreme în care norii l-au lăsat să doarmă, să se odihnească. Nici nu știa câtă vreme a trecut, dar simțea nevoia să revină la munca lui. Îi era dor să facă ceea ce îi place și iubește să facă, să aducă lumina și căldura pe pământ, așa că s-a decis să aibă o discuție cu norii. Nu știa cum să facă asta, că nu voia nici să-i supere. Le era recunoscător pentru că i-au ținut locul atâta vreme, așa că se gândi cum să deschidă discuția și să-i convingă să-l lase și pe el să revină la munca lui. Așa că le-a spus:

- Dragii mei, ați făcut o treabă minunată, ați adus bucuria și fericirea în sufletele copiilor, și nu numai. Ați lăsat zăpada să acopere pământul, ați făcut ca toți cei care o iubesc să se poată juca cu ea. Ați văzut ce frumos arată pământul alb și plin de oameni de zăpadă? Sunt tare mândru de voi!

- Aha, au spus norii. Dar credem că vrei să ne ceri ceva. Pari mult prea serios.
- Așa e, aveți dreptate. Vă mulțumesc că m-ați lăsat atâta vreme să mă odihnesc. Aveam nevoie de un pic de odihnă după un an întreg de muncă, dar acum mi-e dor și mie să îmi fac treaba, să trimit razele mele cu care să încălzesc sufletele oamenilor, să le readuc și fericirea de a vedea totul înverzit, de a vedea totul readus la viață. Oare ați putea să mă ajutați?
- Și cum am putea face asta? Iarna e pe sfârșite, dar tot mai e un pic din ea.
- Păi, ați putea să mă lăsați la început să-mi trimit câteva raze care să le readucă oamenilor speranța că orice lucru, oricât de greu ar fi, cum a fost această iarnă, totuși are un sfârșit. Ați văzut și voi câți oameni deja vor o schimbare. Eu aș putea să fiu acea schimbare.
- Asta înseamnă că trebuie să plecăm de tot?
- Nu chiar de la început, a răspuns soarele. La început mă lăsați doar câte un pic, iar apoi, când și voi sunteți obisiți, mă lăsați mai mult, atât de mult încât pot încălzi nu doar pământul, ci și sufletele oamenilor.
- De acord, au spus fericiți norișorii.

Iar așa, soarele împreună cu norii au ajuns să fie de acord să lucreze împreună pentru a lăsa fericirea să continue, diferit, pe Planeta Albastră.

Stanca Floarea Solomon

O ființă oarecare care a decis să transforme furtuna într-o binecuvântare, care împletește cu recunoștință două lumi, lumea magica a cuvintelor cu lumea cifrelor. Un suflet care nu a mai vrut ca viața să i se întâmple, ci să devină un creator al propriei vieți.

Fericit...ă pe Planeta Albastră

de Alina Felicia

Cum arată fericirea...pe Planeta Albastră?

Întrebări, afirmații, definiții, descrieri, explicații, detalii... toate acestea sunt fărâme din plenitudinea oferită de Planeta Albastră.

Un copil nu va ști nimic din toate aceste...cuvinte scrise, spuse, dar îți poate arăta în fiecare zi CUM arată fericirea. El o trăiește deplin în toată frumusețea, simplitatea, bucuria, inocența, savoea explorării unei alte zile, unui alt lucru, unui alt obiect, unui alt...ceva. El...o ia de la capăt în fiecare zi: se trezește, zâmbește celor dragi, e gata de plimbări, călătorii, discuții...fără cuvinte, dar pline de expresii și exprimări ale "realității" lui înconjurătoare. Zâmbetul e...poate o formă de a întâmpina viața după ce a intrat în ea...cu plâns, este o formă cu care a fost primit în brațe de părinți care se bucură de prezența lui. Un copil...învață...fericirea părinților, dar o arată și pe a lui dacă ai timp și dispoziție să te apleci și...spre alte...definiții și descrieri.

Să pornim de la Planeta Albastră: ce e ea? cum o descrii unui copil? Ca să îți poată...vorbi despre ea prin gesturi, simțuri, emoții, "expresii" despre ce crede el că este. Îi spui, îi arăți că poate este...o minge predominant albastră, dar care are multe culori și multe consistențe, multe texturi, multe dimensiuni. E o minge care se învârte în lumea asta mare în acord, în armonie cu "suratele" ei. Se joacă într-o horă cu celelalte...mingi, dar privită mai de aproape are și ea dansul ei, pulsul ei, viața ei, trăirea ei, lumea ei.

Copilul va face poate ochii mari și urechile ciulite ascultându-te, privindu-te, dar dacă începi și joaca efectivă cu o minge albastră se va bucura și mai mult. Va ști, va vedea, va simți că uneori "chestia aceea" care se mișcă, a prins viață, și îl cheamă la joacă;

se poate rostogoli câteodată mai repede decât poate el merge sau alerga, poate să zboare sau să sară uneori mai sus decât o poate el atinge, poate să îl lovească uneori mai tare decât crede sau știe, dar și poate să o conducă uneori așa cum vrea el sau o poate lăsa într-un loc și va sta cuminte până la o nouă...întâlnire, asta dacă...nu intervin părinții cu curățenia și aranjatul jucăriilor, astfel aflând copiii că obiectele, lucrurile, situațiile își pot schimba locul și fără voia lor.

În lumea asta mare în care copiii sunt atât de mici, ei... nu știu asta și nici nu cred că ar conta acest lucru atât timp cât au ceva de trăit, de făcut, de explorat, de descoperit, de învățat, de admirat, de râs, de zâmbit, de văzut, de auzit, de...scris în suflete "mai mari" despre momente de fericire...în fiecare zi pe Planeta Albastră, dacă și/sau când le permitem.

Fericirea are culoarea...existenței, albastrul

fiind doar una dintre ele, dar dacă avem în vedere și nuanțele...și combinațiile de culoare, atunci da, avem multă materie primă... pentru a modela bucurii.

Și-apoi când se "termină" o scurtă joacă sau joc, sau cântec sau dans... sau/și-uri de tot felul, începe sau continuă o altă zi în care vedem, descriem sau ne imaginăm planeta...asta mică ca pe o casă în curtea imensă a universului sau îi vedem, explorăm, descoperim formele de relief și fenomenele naturii care o compun, o descriu...ca pe o... poveste...în fiecare zi...când ne facem timp... să o privim, trăim, înțelegem, acceptăm, admirăm, ascultăm în toate expresiile și manifestările ei. Acestea oricum sunt...și se exprimă într-o multitudine de variante chiar dacă noi știm, percepem, înțelegem, intuim, scriem etc. doar despre crâmpete din... existența ei.

Alina Felicia

Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru curaj și inspirație, le multumesc persoanelor dragi, prietenilor, profesorilor și tuturor celor care au contribuit la formarea mea.

Fericirea Delicioasă

cu Nicole

Bună ziua prieteni, pasionați în arta gastronomiei,

Numele meu este Nicole și începând de astăzi voi fi ghidul dumneavoastră prin bucătăriile lumii, unde vom face un tur de forță și voi căuta să vă împărtășesc impresii din călătoriile mele din țară și lumea largă. Despre mine o caracterizare scurtă, ar suna așa: sunt un om obișnuit îndrăgostit de gastronomie, care a pornit de la un hobby și care și-a continuat pregătirea gastronomică pe băncile școlilor și în bucătăria multor restaurante.

Dar la fel de bine sunt și o fostă corporatistă din Pipera care a lucrat mulți ani într-o bancă din București și care în 2015 a avut curajul să renunțe la o poziție foarte bună, la un salariu motivant și am plecat în celălalt capăt al lumii tocmai în Costa Rica, simțindu-mă liberă și putând face ceea ce mi-am dorit. Aici am deținut Transilvania Hostel din San Jose mai bine de trei ani și jumătate împletind cultura, civilizația și mâncarea costaricană cu cea românească și promovând turismul ambelor țări. După trei ani și jumătate am decis că este cazul să urmez alt drum al vieții și am plecat în UK, unde am avut o firmă de catering, participând la numeroase târguri. Deci după atâta plimbare am decis că este cazul să mă cumințesc, nu știu pentru cât timp deoarece mă simt nomadă și îmi place să mă mut des, să cunosc oameni interesanți,

să înțeleg felul lor de a percepe viața, să gust mâncăruri autentice și să mă plimb liberă fără nicio constrângere. Unii m-au considerat curajoasă sau aventuroasă dar eu cred că a fost o nebunie copilărească îmbinată cu un spirit liber al cunoașterii și înțelegerii rostului nostru în lume.

Întotdeauna am crezut ca noi ne decidem destinul dar, se pare, Karma mea a avut alt drum pentru mine. Târziu de tot în viață am aflat că aveam o moștenire gastronomică pe care trebuia să o duc mai departe. Bunicul meu având în perioada interbelică un restaurant renumit în orașul Urziceni. Am o fiică minunată care este prietena mea și care m-a convins să îmi urmez visul. Așa ca între job și hobby a câștigat cel din urmă.

Vă voi plimba de-a lungul rețetelor cunoscute sau mai puțin cunoscute. Cum toată lumea a auzit de Carpaccio, Pui Kiev, Hachis Parmentier, Quique Lorraine, Sopa de Ajo sau Beef Wellington și faimoasele lor povești la fel și voi veți auzi de Tochitura lu' tanti Florica din Alexeni, Ardei copt cu omletă ca la Dor Mărunt, Salata de quinoa cu legume, Salata de papaya cu creveți, Gulash, Musaka, Gallo Pinto sau Casado Costarican, Ceviche: panameno, hawaiano, tico, peruano, Guacamole, Fajitas de pollo, Pollo creole, Carne asada con taco, Tacos, Enchillada, Quesadilla, Buritto, Indinsk KyllingSuppe, Scones și multe altele

So, let's start!

Vine, vine primăvara...cum cântam cu drag copiii fiind.

Într-o dimineață timidă de iarnă, mă uitam pe geam și vedeam fulgii de zăpadă căzând încet. Am vrut să îi simt, așa că am ieșit afară. Erau niște fulgi mari de un alb imaculat pe care parcă nu îi mai văzusem niciodată. Se lipeau încet și frumos de fața mea, făcându-mă să mă simt ca o prințesă din poveste.

Cred că datorită acestei perioade nefaste de pe planeta noastră albastră, am descoperit lucruri noi, privim lucrurile parcă cu alți ochi și înțelegem lucrurile acum la o altă dimensiune. Orice lucru obișnuit în trecut, acum este un motiv de bucurie și de descătușare. Lunile au trecut și odată cu ele și anotimpurile, așa se face că am mai pierdut, o primăvară, vară, toamnă și iarnă. Dar nu vom pierde următoarea primăvară care este plină de speranță și care ne va influența inimile și gândurile spre un decor minunat și o vibrație profundă a sufletului. Dacă tot se întrevăd primele semne, mă gândeam la ceva în ton cu ea, un cadou gastronomic pe care să îl încercăm și să ne satisfacă cele mai pretențioase și rafinate gusturi culinare. Ceva simplu, rapid, colorat, sănătos, care ne va încânta ochiul pretențios și ne va delecta bolta palatină. Așa că astăzi vă propun o salată, care vine perfect după un anotimp de iarnă când, cred că marea majoritate, am excelat la capitolul carne. Pentru a balansa, vin cu aceasta propunere către voi dragi cititori.

Salata de quinoa

Auzisem de mult timp de quinoa, dar sincer nu gustasem. Nu prea sunt eu fan semințe și germeni, însă am zis să mai las carnea și să încerc, deoarece nu credeam că avea să-mi facă rău. Și bine am făcut! A ieșit o salată minunată pe care o voi repeta cu drag pentru mine și familia mea.

Vă prezint ingredientele și modul de preparare:

Ingrediente pentru o porție:

- 50 g de quinoa(se găsește la Plafar sau Solaris),
- 2-3 frunze de salată verde,
- 2 fire de ceapă verde,
- 3 ridichi mici roșii sau, dacă nu aveți, puteți pune câteva panglici de daikon (ridichea alba chinezească),
- 5-6 roșii cherry,
- 1/4 de ardei roșu,
- 30 de gr de alune,

Sare, piper, ulei de măsline și zeama de lămâie pentru dressing.

Opțional se mai poate adăuga: ton, năut, măsline.

Mod de preparare:

Trecem la operațiunile primare, spălăm și curățăm legumele, după care le vom tăia. Spălăm quinoa în mai multe ape(4), punem la fiert o măsură de quinoa 2 măsuri de apa, adăugăm sare și lăsăm să fiarbă la foc mic.

Dupa aproximativ 15-20 de minute verificăm. Dacă este fiartă se scoate și se pune într-un bol să se răcească pentru a putea asambla salata noastră. Vom trece o furculiță prin quinoa pentru a o afâna sau să o facem fluffy.

Cand aceasta s-a răcit se pune într-un bol și vom adăuga legumele. Dresăm cu ulei și juice-ul de lămâie și adăugăm alunele.

Deliciu sau curcubeu pe cerul gurii.

Poftă Buna!

<http://reteteleluisupernico.blogspot.com/search?q=salata+de+quinoa>

MUGURI DE POVESTE

Fericire pe Planeta Albastră?

de Răzvan Lupițu

Știu, articolul ăsta trebuie să fie despre fericire, dar aveți puținică răbdare... Înainte să pot scrie despre fericire, trebuie să vă povestesc ce a provocat-o... Sau mai degrabă cine...

Anul trecut pe vremea aceasta îmi planificam un weekend prelungit la Bologna. Ția a fost ultimul concediu, înainte ca planeta să-și modifice culoarea. Leșirea mea a fost undeva pe la mijlocul lunii februarie, iar la două săptămâni după ce m-am întors, nimic nu mai era la fel.

Bătrâna Planetă Albastră tocmai ce căpătase o nuanță pandemică... Au urmat vremuri ciudate, guvernate de haos, propagandă și reglementări care aveau ca scop ținerea oamenilor în case.

Deși e ciudat să spun asta, valul de schimbări a provocat un fel de vortex în interiorul meu și mi-a alterat iremediabil starea de bine de până atunci. Ția a fost momentul în care realitatea mea a făcut implozie. În mintea

meu s-a produs un scurt-circuit, un fel de big-bang iremediabil.

Ajungem și la fericire peste câteva paragrafe, mai durează oleacă.

Statul în casă și lipsa socializării m-au îndemnat la introspecție. Brusc, realitatea mea s-a prăbușit. Tot haosul care mă înconjură, atât în viața personală cât și la job m-a făcut să deschid larg ochii. Știam de mult că în momentele grele, în clipele în care toată lumea se panichează și aleargă speriată de colo-colo, ca o găină fără cap, eu stau pe loc și observ.

Așa am făcut și atunci. Am început să observ. Toată această situație mi-a penetrat carapacea care până atunci mă ocrotise și protejase. Capul meu era plin de zgomote, nu mai puteam gândi. Cu cinismul obișnuit ignoram tot ce mi se spunea, refuzam să accept realitatea și opiniile ermetice și fixe ale celor din jurul meu.

Simțurile mele îmi transmiteau că nu urmează “sfârșitul unei ere”, așa cum mi se tot spunea, ci mai degrabă un nou început. Dar la acea vreme zgomotul era prea mare și nu puteam să gândesc...

Îmi lipsea foarte mult socializarea, iar atmosfera de la job se alterase și ea. Nu urma să fiu dat afară, deși la un moment dat îmi doream asta. Simțeam că îmi doresc să ies din pielea mea, ca un suflet care-și părăsește gazda. Mă simțeam ca un fluture captiv într-un cocon și simțeam prin toate celulele mele că vreau să evadesc. Îmi doream să pot să zbor din nou.

Trăiam efectiv o viață care nu îmi mai aparținea. Acasă nu se mai simțea ca acasă, oamenii din jurul meu nu mai reușeau să mă încarce cu energie și pozitivism... Iar pe

măsură ce mă adânceam în introspecție, mi se contura un drum.

Imediat ajungem și la fericire, mai aveți puținică răbdare.

Îmi aminteam exact cum mă simțeam atunci când eram liber, când trăiam fiecare clipă pentru mine, nu pentru alții... Atunci am conștientizat că trebuie să mă eliberez, să-mi dau frâu liber instinctului și să ignor toate vocile exterioare. Dansam doar pe muzica din capul meu... De la prea multe șocuri, existența mea a făcut implozie și atunci m-am trezit.

Ardeam de nerăbdare să mă eliberez, să-mi recapăt fericirea. Tipul acela de fericire inocentă, de copil, pe care o încuiasem undeva departe, atunci când am încălțat prima dată papucii de adult.

Legasem “cufărul cu fericire” cu lanțuri grele pe care le încuiasem cu lacăte mari. Am știut mereu unde sunt cheile, dar nu am îndrăznit să întind mâna și să le apuc. Asta înseamna să conștientizez.

Atunci mi-am conștientizat propria nefericire și mi-am construit un plan. Mă simțeam singur, deși eram înconjurat de oameni. Mă simțeam inutil și insignifiant într-un context în care reprezentam totul. Mă simțeam un străin în propria casă.

Încă puțin...

La scurtă vreme am conștientizat că fericirea vine din interior și am început să repar și să schimb lucrurile ce mă făcuseră să mă afund în nefericire. Ăla a fost momentul în care mi-am lăsat sufletul și instinctele să mă guverneze. Am prins cei doi Răzvani din

interiorul meu într-o colț și, cu o privire de foc, le-am explicat că ei trebuie să facă echipă. Să nu se mai lupte unul cu celălalt, ci să facă front comun, pentru că altfel vor dispărea.

Răzvanul în carne și oase a început să-și asculte iar sufletul și intuiția. Eul pragmatic și cinic conclucra, dintr-o dată, cu eul emoțional și visător. Jekyll și Hyde din interior alcătuiau o simbioză perfectă. Luptau, pentru prima dată după mulți ani, să obțină aceleași lucru: libertatea și fericirea.

Tot parcursul îmi era ghidat, pas cu pas, de către un suflet cu chip angelic ce îmi arăta calea spre fericire. Puteam vedea lumina de la capătul călătoriei, dar pentru a ajunge la destinație, știam că trebuie să mă redescopăr. Să-l regăsesc pe Răzvanul ce era pe vremuri fericit.

Ăla a fost momentul în care am avut din nou încredere în Univers și mi-am ascultat sufletul. Cinismul mă ajuta să nu fac pași greșiți, iar latura emoțională mă lăsa să visez, să vizualizez lumina.

Pe când toată lumea era preocupată cu teorii ale conspirației, eu îmi cream propriul drum. Începusem să înțeleg relativitatea timpului. Când vorbeam cu ea timpul trecea cu viteza luminii, iar când nu, timpul se transforma într-un melc sadic.

Am făcut în așa fel încât am păcălit timpul. Nu mă întrebați exact cum. Eu doar am avut încredere în Univers. Mi se dădeau 1% șanse. Atât! Dar am făcut ca 1% să fie atât de mult.

De fapt, când obiectivul tău principal este fericirea, nimic nu te poate convinge că ceea ce faci este nebunesc sau imposibil.

Sufletul cu chip angelic mă aștepta și avea încredere în mine. Pe când oamenii se baricadau înspăimântați în case și prin lume se închideau granițe, eu am trecut peste mări și țări pentru a ajunge la ea. Și ajungând acolo l-am regăsit pe Răzvanul

ce era pe vremuri fericit.

Mă amuzam acum câteva zile. Dacă anul trecut, pe când îmi planificam acel weekend prelungit la Bologna, mi-ar fi spus cineva că în următoarele 6 luni viața mea se va schimba complet, l-aș fi întrebat ce fumează și aș fi plecat râzând în hohote.

Începusem pe-atunci să fiu tot mai sigur că nu există fericire pe Planeta Albastră. Dar mi-am ascultat simțurile și am făcut tot ce mi-a stat în putință să îmi recapăt fericirea. Am reușit! Sufletul cu chip angelic m-a așteptat la capătul tunelului, iar acum mă ajută să-mi desăvârșesc fericirea.

Astăzi cred că:

Fericirea înseamnă să ai curajul de a păcăli timpul.

Fericirea înseamnă să ai încredere să îți ascuți sufletul în timp ce toți din jur îți spun că este imposibil.

Fericirea înseamnă să poți avea încredere în viață.

Fericirea înseamnă să poți fi și adult și copil în același timp.

Fericirea înseamnă să te poți bucura de o cană de cafea dimineața.

Fericirea înseamnă să poți observa zâmbetul luminos al persoanei de lângă tine.

Fericirea înseamnă să te poți bucura de viață în timp ce ești tu însuși.

Fericirea înseamnă să îți dorești ca persoana de lângă tine să fie fericită, ca să te poată face fericit și pe tine.

Fericirea e o flacără care poate arde în fiecare dintre noi, dacă-i oferim suficient combustibil.

Știu, v-am cam păcălit. Când am început acest articol, chiar am sperat că voi scrie despre fericire. Și despre primăvară.

Sau nu v-am păcălit? V-am păcălit?

Răzvan Lupițu

Numele meu este Răzvan și mă străduiesc să scriu texte care ating suflete. Sper ca acest articol să vă inspire și să vă motiveze și pe voi să vă ascultați sufletul, să treceți peste propriile bariere și să faceți tot ce vă stă în putință pentru a fi fericiți.

Curcubeul Fericirii

de Mădălina Orian

Mă uit cu admirație la vremurile pe care le trăim. Mă uit cu recunoștință la timpurile pe care le traversăm. Venerez toate aceste momente deoarece îmi dau seama că niciodată nu a fost mai frumos de atât și asta îmi produce atâta fericire în suflet...

M-am născut căutându-mi scopul pentru care am venit pe lume, în aceste vremuri.

Întotdeauna am trăit cu certitudinea că nimic nu este întâmplător, că am locul meu pe care nu mi-l poate lua nimeni și că există ceva deasupra mea care mă protejează, mă iubește, mă îndrumă și are grijă de mine. N-aș putea să-ți descriu acest sentiment prin filtrul celor 5 simțuri, e pur și simplu o senzație de bine și încredere venită din extrasenzorial și resimțită ca o vibrație a sufletului.

Am trăit într-o familie modestă din punct de vedere financiar iar eu am fost mereu o făptură mică și aparent foarte fragilă. Căutând să-mi aflu rostul în lume mi-am dat seama că ceea ce îmi produce cea mai mare fericire, satisfacție și care dă cu adevărat sens vieții mele este actul de a dăruia. Îmi plăcea să ofer cadouri celor dragi. Chiar dacă nu erau foarte

scumpe, erau valoroase ca încărcătură sufletească. Mă bucuram mai mult să dăruiesc decât să primesc și mă hrăneam cu bucuria celui care primea darul meu. Îmi amintesc cum realizam manual cu mare bucurie felicitări pentru cei pe care îi iubeam, le decoram zile în șir și simțeam că dăruiesc o bucățică din sufletul meu odată cu felicitarea.

Dăruind, de fapt manifestăm bunătate iar bunătatea este una dintre valorile atât de căutate, de dorite și de încurajate a se manifesta, în vremurile de după Hristos și în toate religiile. Mai mult, îți spuneam cât de mult îmi plac vremurile pe care le trăim...sunt vremurile în care știința și spiritualitatea și-au dat mâna, se încurajează și se susțin mai mult ca niciodată una pe cealaltă. Așadar, prin cercetări științifice s-a demonstrat că un act de bunătate față de altcineva, stimulează producția de serotonină și întărește sistemul imunitar a celui care produce actul de bunătate, a celui care este beneficiarul actului dar și a oricui este martor al aceluia act. Wow, cum sună asta! Mai citește o dată! Ți-am dăruit o informație care sigur te face fericit.

„Dăruind, primim”, spune o învățătură creștină și putem face din a da un mod de viață. A dăruii activează cele mai frumoase forțe în noi, scoate la iveală partea cea mai frumoasă a noastră, Scânteia Divină și ne umple de sănătate, fericire și entuziam (entuziasm provine din limba greacă și se traduce ca „zeu lăuntric”). Practic, devenim mici dumnezei pe minunata Planetă Albastră.

Ce putem dăruii atunci când nu avem bani? Răspunsul vine prin sfatul lui Swami Sivananda, pe care l-am aflat din cartea dr. Wayne W. Dyer, Puterea intenției, și spune exact așa:

Cel mai bun lucru de dat

dușmanului este iertarea;

unui adversar, toleranță;

unui prieten, inima ta;

copilului, un bun exemplu;

tatălui, cinstire;

*mamei, o conduită care o va face
mândră de tine;*

sinelui, respect;

tuturor oamenilor, caritate.

Cred că ești de acord cu mine că din toate cele pe care le sugerează autorul, avem cantități infinite.

Și cum ar putea să nu-mi placă vremurile pe care le trăim când observ că există lucruri simple care ne pot aduce fericirea și, în același timp, fericirea are o altă culoare, de la persoană la persoană. Pentru fiecare, fericirea poate însemna altceva iar asta ne arată, încă o dată,

că suntem speciali, irepetabili și reprezentăm ceea ce se numește „unicitate în diversitate” și, cu toții, trăim sub paleta multicoloră a curcubeului de fericire pe care îl formăm.

Cred că ești de acord cu mine că din toate cele pe care le sugerează autorul, avem cantități infinite.

Și cum ar putea să nu-mi placă vremurile pe care le trăim când observ că există lucruri simple care ne pot aduce fericirea și, în același timp, fericirea are o altă culoare, de la persoană la persoană. Pentru fiecare, fericirea poate însemna altceva iar asta ne arată, încă o dată, că suntem speciali, irepetabili și reprezentăm ceea ce se numește „unicitate în diversitate” și, cu toții, trăim sub paleta multicoloră a curcubeului de fericire pe care îl formăm.

Tot ca o caracteristică aparte a acestor vremuri o reprezintă faptul că începem să acceptăm că fericirea nu este o paradigmă (mentalitatea unor vremuri și a unei societăți) și nu poate fi trasată social ca o normă ci este intim legată de sufletul fiecăruia. Astfel, învățăm să respectăm acel tipar unic și irepetabil de fericire a fiecăruia.

„A dăruii” și „a fi fericit” sunt două stări care merg mână-n mână, care se influențează una pe cealaltă și care formează împreună un perpetuum mobile neobosit.

Și când nu mai știu ce aș putea să dăruiesc, mă inspir de la natură. Natura e sursa veșnică și inepuizabilă, care dăruiește permanent, tuturor, fără discriminare: soarele oferă căldură; apa viață; copacii aer; florile frumusețe; ninsoarea eleganță; ploaia mă învață toleranța și îmi arată că toți suntem egali; vântul mângâiere; păsările muzică; un copil zâmbet; un părinte iubire necondiționată. Sunt înconjurată de profesori a dăruirii de la care am mereu de învățat și prin a căror lecții îmi asigur permanent fericirea. Mă uit la copacul din curtea mea și realizez că el produce oxigen care se revarsă și în curtea vecinilor mei. Nu există o delimitare între aerul din curtea mea și cel din curtea

vecinului pentru că natura e capabilă să dăruiască necondiționat.

Pot dăruii fericire prin bunătate; pot să fiu un om bun dăruind fericire; pot să fiu fericită dăruind bunătate; fericirea se măsoară prin doza de bunătate dăruită... și cred că variantele sunt nelimitate și ador variația de posibilități înconjurătoare care conduc la fericire.

Dacă Ioan Gyuri Pascu spunea că „Iubirea este ”a dăruii” la infinit”, îmi permit să-l parafrazez pe maestru și să spun că „Fericirea este ”a dăruii” iubire la infinit”. Putem face din „a dăruii” un stil de viață, paradoxal, îmbogățindu-ne și contribuind la o permanentă fericire pe minunata noastră Planetă Albastră.

Mădălina Orian

Sunt călător prin viață și-mi place să mă bucur și să savurez fiecare clipă a călătoriei mele. Un citat care îmi place și care mă reprezintă „Soarta e treapta pe care îți cânti melodia. Nu poți schimba lăuta, însă cât de bine cânti ține doar de tine”. Așadar, intenția după care trăiesc este aceea de a „cânta” din iubire, cât mai bine, pentru a-mi „aduce cu sârguință prinosul la muzica vieții”.

Gemenii

de Marina Costa

Odată cu luna martie, dă colțul ierbii, copacii înmuguresc și primele flori, cu broderia lor delicată, înspică verdele crud. Păsările încep să zboare câte două, după un dans elaborat, asemănător celor din sudul Spaniei, ciripind vioaie. Sunt fericite că și-au găsit perechea, unele specii fiind legate pe viață de o singură iubire, la fel ca unii oameni... Toate făpturile caută să petreacă în aer liber cât mai multă vreme. Razele soarelui îi atrag cu lațuri nevăzute.

Dacă ești om, fericirea înseamnă primul buchețel de ghiocei oferit sau primit, poate o primă iubire, la fel de crudă ca și primăvara, prietenia caldă ce te înconjoară sau, pur și simplu, comuniunea cu natura. O plimbare în pădurea înflorită. După cenușiul trist al iernii, se aud râsetele copiilor ieșiți la joacă, behăitul mieilor care se bucură pentru prima oară de pajiștea verde, bâzâitul albinelor dornice de polen proaspăt.

Până și ursoaicele ies din hibernare cu câte un ghemotoc, doi sau trei după ele, împiedicându-se în piciorușele nesigure, încă neobișnuite cu pământul moale și iarba. Martina nu făcea excepție.

Dacă ești ursoaică, fericirea înseamnă să te trezești din somn, primăvara, împinsă de boticurile nerăbdătoare a doi ursuleți mici, plictisiți de peștera pe care o studiaseră deja cu de-amănuntul. Să descoperi că pădurea este încă în jurul tău - nu cum i se întâmplase Martinei acum doi ani, când deschisese ochii într-un luminiș mare, care nu mai semăna cu locul în care se dusesse la culcare cu câteva luni în urmă. Acolo nu mai era nimic de mâncare, așa că trebuise să treacă muntele, mânată de foame, până găsisse codrul acesta, în care își întemeiasse o familie...

Pentru Martinel și Martinuța, gemenii ei, totul era nou, frumos, interesant. Le plăcea să exploreze pe îndelete oriunde ajungeau: mirosuri, gusturi, culori și forme nemaivăzute. Era o fericire să te dai tumba pe iarba proaspătă, să guști lăstari tineri, muguri, rădăcini succulente, ciuperci, pe lângă laptele gros și dulce al mamei. Martina le descoperise, zilele trecute, și un stup cu miere delicioasă, însă îi avertizase că toate bucuriile lumii au un preț pe lumea aceasta și că răzburarea albinelor doare. Făcea parte dintre lecțiile de viață. Doar despre oameni nu apucase să le vorbească încă.

Costin și Lenuș ieșiseră la plimbare cu părinții, la iarbă verde. Se bucurau de pădurea cu frunze și flori, amenajată pentru recreerea orășenilor, la mică distanță de oraș. Peste șosea începea pădurea adevărată. Și cum plimbarea face foame, mama scosese un baton dublu, dând jumătate fiecăruia. Nu degeaba acesta se chema Doi Frați! Gemenii mulțumiră și o luară la fugă înaintea părinților. Erau mari, școlari deja. Știau că nu au voie la șosea. Rămăseseră pe partea înverzită, văzând, uimiți, doi ursuleți mici, cam cât doi câini de talie medie, traversând în goană șoseaua, între două fluxuri de mașini.

- Uite, Lenuș! Parcă ar fi din desene animate! strigă băiețelul, făcându-le semne să se apropie.

Martinel și Martinuța, care profitaseră de neatenția mamei lor, în căutare de hrană, să exploreze ce era dincolo de geana de lumină de la capătul pădurii, fuseseră curioși ce fel de făpturi aveau blana în culori atât de deosebite. Nu știau nici ce pericol prezentau animalele multicolore, în

veșnică mișcare, în sus și în jos. Acum, ajunși unde își doriseră, se uitau cu ochii mari la cei doi copii.

- Dacă tot îi chemi, dă-le ceva, spuse surioara, mai înțeleaptă, întinzând jumătate din batonul ei Martinuței.

Puiul de urs luă bucata de pâine, molfăind-o fericit. Băiatul îi urmă exemplul.

Părinții îi prinseră din urmă, speriați:

- Copii, depărtați-vă imediat de ursuleți! Ursoaica mamă trebuie să fie pe aproape. Nu dorim să creadă că intenționăm să-i furăm puii!

- Dar, tati, ei au venit la noi! Mama lor a rămas pe partea cealaltă a șoselei! protestă Lenuș. Fă-ne o poză cu ei!

- Cu atât mai rău. Va trebui să-i ajutăm să treacă înapoi, dacă nu vreți să vedeți la televizor știri despre urși călcați de mașini.

Primiră, totuși, un instantaneu rapid, în timp ce discutau ce era de făcut.

Martina descoperise lipsa puilor. Pornise pe urmele lor, mormăind a chemare. Ajunsesse la marginea pădurii, uitându-se disperată la râul nesfârșit de automobile care o despărțea de ei și la oamenii de care ar fi trebuit să se teamă... Doar că aceia nu păreau să le facă niciun rău ursuleților. I se părea sau primiseră de mâncare? Mormăiturile lor erau mulțumite.

Părinții gemenilor luară hotărârea să oprească mașinile, fluturându-și fularele la ele, mama pe o direcție, tatăl pe cealaltă, în timp ce copiii îi îndemneau pe ursuleți să se întoarcă la mama lor. Aceștia aruncară încă o privire spre

noii prieteni cu blănițe atât de colorate și lucioase, după care ascultară de chemarea maternă, puțin mirați de felul în care animalele colorate din mijlocul drumului opreau scârțâind. Câțiva șoferi chiar prinseră curaj să fotografieze cele două ghemotoace de blană, ce traversau agale șoseaua.

Doi gemeni umani și doi ursuleți se priveau acum, de pe părți opuse ale șoselei, în semn de rămas bun. Orice s-ar spune, fericirea supremă, pentru copiii tuturor speciilor, este să se afle alături de mamele lor. Iar a părinților, să își știe poznașii departe de orice pericol.

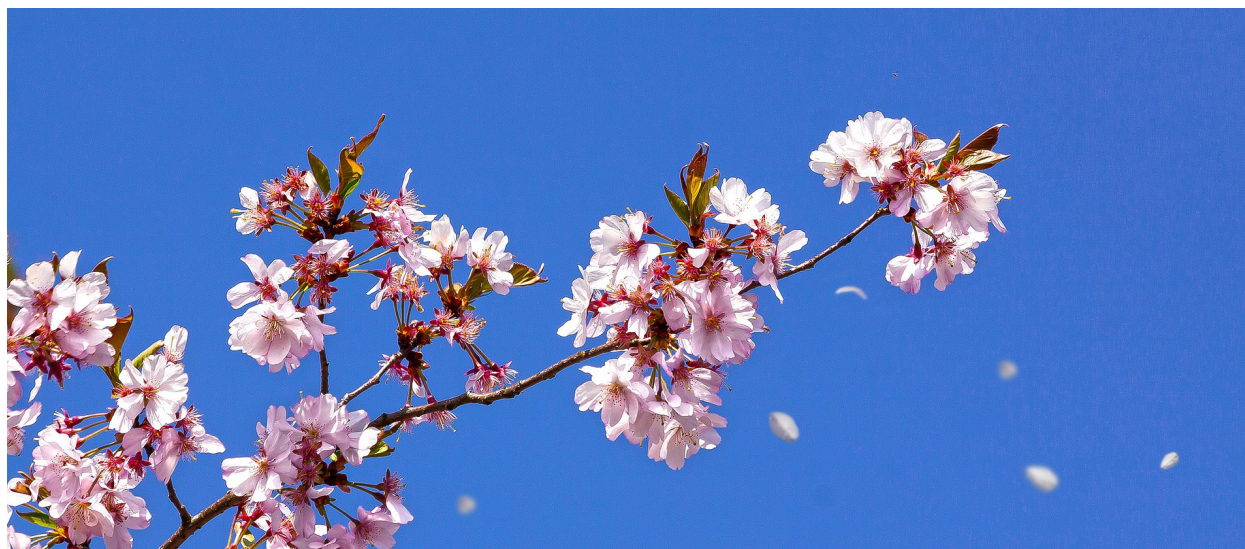
Marina Costa

Marina Costa este doctor în economie mondială, dar pasiunea literară a avut-o din copilărie. A publicat, până în prezent, șapte romane pentru adolescenți și tineret, două volume de proză scurtă (câștigătoare ale premiilor la Concursul Național de proză scurtă "Nicolae Vealea" 2018 și 2019) și un volum de poezii.

Fericirea mea Albastră

de Diana Gole

„Cerule e albastru ca o petală de numă-uita”. Foloseam această expresie frumoasă obsesiv în compunerile din școala generală. Dar, acum, cu privirea ridicată spre cer nu pot să nu constat că fix așa e: un albastru limpede, pur, nealterat de vreun nor fie el gri și meschin, fie alb și inocent.

Și cireșii sunt în floare. Rozul lor gingaș îmi încălzește sufletul, iar mirosul... Ah, mirosul... Inspir puternic. Mirosul parcă mă duce cu gândul la tine: mereu delicată, suavă, caldă, primăvărată în trup, în glas în suflet.

Privesc spre stânga și... iată-te venind. Pășești suav pe iarba crudă încă. Mă

observi. Zâmbești larg și, brusc, ziua mea parcă devine și mai senină. Te apleci și rupi o floare. Nu știu de care e, dar o văd de aici: albastră, cu petale gingașe, în perfectă armonie cu ochii tăi abisali, cu rochia ta azurie.

Ți-o pui după ureche, așezându-ți meticolos șuvițele nisipii. Înaintezi. Parcă îți simt pașii vibrând prin firele de iarbă.

Ajungî în dreptul meu și mă prinzi de mână. Eu te trag mai aproape, și mai aproape, și mai aproape până toată distanța dintre noi se disipă. Te sărut și parcă e pentru prima dată. Mereu e așa. Mereu, cu fiecare sărut al nostru, parcă descopăr ceva.

Sigur, buzele tale sunt mereu moi și cu gust de fragi. Dar, e ceva dincolo de asta. Ceva ce se naște mereu în sufletul meu. Acum, de pildă, simt cum cerul, florile, iarba, micile vietăți și absolut toată natura ce ne înconjoară cântă. Un fir ușor de vânt venit de nu-știu-unde se leagănă printre crengile cireșilor și ne mângâie. Simt... simt... albastru infinit: pace, seninătate, tu.

Te desprind de mine ușor și-ți privesc ochii. Și ei sunt precum cerul, dar parcă mai intenși, mai radianți. Iar zâmbetul tău e primăvara în sine!

„Asta înseamnă să fii fericit!” îmi zic în sinea mea, îmbătat de mândrie și bucurie deopotrivă „să iubești și să fii iubit atât de

tare încât iubirea ta să concureze cu însăși frumusețea celui mai frumos anotimp - primăvara.”

– La ce te gândești? Mă întrebi tu cu ochi jucăuș de întrebători.

– Doar la faptul că sunt cel mai fericit și mai norocos om!

Zâmbești din nou. De data aceasta e un zâmbet inocent și totuși un pic meschin. Mi te cufunzi în brațe, iar eu mă las învăluit de mirosul tău. Și primăvara parcă se încolăcește în jurul gândurilor mele făcându-mă să fie tot mai îndrăgostit de tine.

„Ah, asta înseamnă să fii fericit aici, acum, sub cerul albastru al celui mai frumos anotimp, pe planeta asta albastră, lângă o ființă senin de albastră și ea! Nu-mi pot imagina alt loc mai bun pentru a mă bucura de iubirea ta și de frumusețea din... tot!”

Diana Gole

Bună, sunt Diana Gole și probabil mă știți de pe blogurile Illusion's Street și De-ale Diane! Scriu cu drag proză scurtă și ocazional și versuri albe. Fac asta de când mă știu, așa că pot spune că scrisul e o parte din mine, una de care nu mă pot dezlipi. Pe lângă textele de pe blog, am și o povestire, Muza, ce a apărut în antologia Nuanțe de piper și ciocolată. It is what it is apărută la editura Siono. Ce vei citi în continuare ee un text ce, sper eu, îți va stârni un fior de primă iubire.

Înțelepciunea care aduce Fericire de Bianca Timșă Stoicescu

O mura, o măceașă și o zmeură stăteau în pădure, fiecare pe marginea crenguței ei. Nu căzuseră când bătuse vântul toamnei. Nu le zăriseră urșii, când trecuseră pe acolo.

Aveau să prindă primăvara aceasta care se apropia. Aveau să fie numite înțelepte. Pentru că petrecuseră iarna toate trei, niciuna dintre ele nu simțea nevoia să fie considerată mai deșteaptă. Erau împreună. Nu se mai întâmplase nimănui până acum să aibă parte de o astfel de experiență.

Mura, măceașa și zmeura se uitau după razele soarelui, să apară odată și să aducă primăvara. Urma să fie cald, curând, iar ele aveau să vadă iar strălucirea galbenă a luminii, să se scalde în ea. Cele trei începură să murmure un cântecel de victorie când mura ceru tăcere. I se părea că aude un scâncet. Zmeura o contrazise. Dar măceașa, care era pe una dintre cele mai de sus crenguțe, îi dădu dreptate murei. Puțin mai încolo de ele, era un pârș. Un pârș care se

trezise din hibernare prea devreme scâncea. De foame.

Cele trei boabe se uitară una la alta. Un micuț plângea. Chiar lângă ele. Nimeni nu avea să-l ajute: ai lui dormeau.

Mura vru să zică ceva, zmeura oftă, măceașa suspină. Apoi toate trei rostiră într-un glas: chiar dacă nu mai prindem primăvara, măcar facem o faptă bună, nu? Erau atât de bune prietene încât nu numai că gândiseră la fel, dar și vorbiseră la fel.

Pe rând, fiecare dintre ele se aruncă spre pârș care, după ce le mâncă, adormi liniștit, pentru că avea burtica plină.

Nimeni n-a decretat ca cele mai înțelepte ființe ale pădurii o mura, o măceașă și o zmeură, dar ele erau cele care chiar demonstraseră că au inima bună.

Și asta este tot ceea ce aduce fericirea pe Planeta Albastră.

Bianca Timșa Stoicescu

Bianca sunt și scriu pentru copii - pentru cei mici, dar și pentru cei mari.

Dacă printre voi câțiva au o poveste din copilărie, puteți să vă oferiți voluntari.

Nu voi scrie despre voi, ci despre întâmplare,

Personajele mele sunt, de regulă, animale.

Zâmbete tipărite

Lavinia Chirănescu

ne recomandă “Primăvară în Toscana” de Santa Montefiore.

Primăvară în Toscana m-a surprins într-un mod plăcut. Cu peisaje de vis, personaje ale căror relații sunt complicate și cu o poveste încântătoare, cartea are o prospețime aparte. Aceasta reușește cu succes să îți inducă o stare de bine cu fiecare pagină parcursă. Am descoperit o lectură care mi-a oferit o mulțime de sentimente. Abordează o așa varietate de întâmplări, încât nu te poți abține de la un zâmbet sau chiar un hohot de râs.

Primăvară în sufletul tuturor

Gracie Burton are o viață monotonă, captivă în “clubul doamnelor” din zona în care trăiește, o adunare destul de toxică și inutilă. Viața îi este prezentată într-o notă melancolică fiindcă, cu toate că familia ei este compusă din fiică și nepoată, aceasta nu a reușit să lege o relație așa cum și-ar fi dorit cu ele. Toate acestea până într-o zi când observă un anunț referitor la un curs de gătit în Toscana la Castello Montefosco. Numele acesta a trezit în ea valuri de emoții care au determinat-o să ia hotărârea de a-și găsi mulțumirea sufletească în acele clipe ale bătrâneții.

Din momentul în care cele trei femei ajung în ipostaza de a călători împreună în însoritele meleaguri ale Italiei, viața fiecăreia începe să se schimbe frumos cu fiecare clipă petrecută departe de rutina zilnică. Relația acestora este prezentată clar și cu amănunte, ceea ce ajută cititorul să sesizeze ușor fiecare schimbare de-a lungul acțiunii.

Bineînțeles că partea mea favorită din carte a fost evocarea tinereții lui Grace, o perioadă plină de culoare, speranțe și ambiții. Fiecare trăire a personajului a fost însoțită de descrierea Toscanei, iar acest lucru m-a făcut să vizualizez totul cu dorința de a mă afla și eu în acele locuri. Pe parcursul întregii cărți liniștea și frumusețea naturii le ajută pe cele trei femei să se descopere atât pe ele cât și între ele. Sentimente care le erau necunoscute își fac apariția și speranța unui deznodământ frumos este din ce în ce mai mare.

O carte plină de speranță

Îmi place mult când în timpul unei lecturi anumite întrebări încep să își facă loc în mintea mea. Întrebări legate de viața mea și modul în care privesc totul. Cu toate că nu mă așteptam, **Primăvară în Toscana** m-a provocat să mă gândesc la rutina în care sunt prinsă și uite așa am ajuns să îmi pun îmi revizuiesc prioritățile.

Este frumoasă, luminoasă așa putea spune, și dacă aveți o dispoziție mai proastă cu siguranță este cartea de care aveți nevoie. Eu mă bucur că am reușit să ajung la ea și că pot să v-o recomand și vouă. Vă urez lecturi plăcute și vă aștept părerile legate de ea!

Lavinia Chirănescu

Sunt Lavinia Chirănescu și iubesc lectura. Îmi place să recomand cărți oamenilor care mă urmăresc pe pagina mea "[Cartoteca](#)", dar și să primesc recomandări. În general sunt înconjurată de oameni cu aceleași preferințe literare, ceea ce ne face o echipă pe cinste.

Vă urez o primăvară plină de culoare și zâmbete!

Poartă spre Adevăr

de Amreeta

Sunt un simbol al vietii de pretutindeni, altceva nici ca mai conteaza. Mi-am ridicat ochii spre soarele de pe cer si mi-am amintit ca sunt lumina mareata in libertatea mea.

Pământul este poarta ce îl separă pe om de nemurire.

Îmbrăcăm atât de multe trupuri în mii de vieți pentru a găsi poarta de eliberare a sufletului spre acele tărâmurii eterne; acolo unde nu se moare niciodată. Cheia e în noi, doar noi putem să dizolvăm acest zid nevăzut ce stă în calea sufletului nostru. Am crezut că atunci când un om moare pleacă în alta parte, el nu poate să părăsească această poartă prin moarte, ci printr-o conștiință și un trup viu. Doar așa se poate trece dincolo de acest zid nevăzut dar știut de Ființa noastră.

Văd tot ce scriu azi, simt tot ce îl limitează pe om, îmi cunosc natura încât să pot face acest pas spre Locul plin de viață și mister. Misterul e în noi, doar să întindem mâna spre locul potrivit și așa se va deschide poarta nevăzută, dar văzută și cunoscută celor ce le-a venit vremea pentru a păși prin ea, nu ca un mort, ci ca un om viu în spirit și cu o ființă demnă de a sta printre acele suflete înțelepte. Măestria lumilor din care vin sufletele elevate e ca un basm plin de viață... Maeștrii ce aleg să îmbrace această formă sunt de o cunoaștere așa cum nu s-a mai auzit vreodată în lumea asta. Te numeri și tu printre aceștia?

Crezi că merită să încerci să spargi zidul ce dă spre Lumea lor pentru a fi una cu înțelepciunea spiritului cosmic?

Am crezut că sunt departe de tot ce căutam, dar poarta e aici. Este bine păzită și nu trece oricine, ci doar cel ce s-a eliberat din lanțurile sclaviei. Sunt multe entități ce întorc sufletul înapoi pentru a se curăța de suferință, boală, durere, nevăz, de tot ce nu este îngăduit dincolo.

Nu-i ușor să poți înainta spre ceva ce nu se vede, căci multe piedici și capcane a pus omul sufletului său. Se vrea omul liber, dar mai înainte de tot ce el voiește este sufletul. Spiritul este cel ce îi împinge sufletul să-și dorească a înainta spre „ Poarta Eliberării”.

Vă spun vouă, oameni ce încă nu v-ați ridicat din întunericul pământului, vă spun vouă că tot ce încuviințează sufletul vostru în fiecare moment poate să fie bun sau rău. Lumină sau întuneric. Vă spun vouă, oameni lipsiți de căldura sufletească, că tot ce nu a fost lăsat în urmă nu poate să fie bun pentru tot ce vine din viitor. Nu poți să vezi viitorul în ceva ce te-a legat în lanțuri. Tu nu poți să-ți trezești conștiința uitând cine ești tu cu adevărat, ci doar atunci când te-ai ridicat prin voința Cuvântului ce îți este Poartă spre Adevăr.

Ce vrei tu omule să găsești în lumea asta lipsită de mister?

Ai uitat că tu ești cheia ce deschide poarta spre Lumile Adevărate?

Ai uitat cum ai venit aici și cât de repede te-ai îmbrăcat cu întunericul ce azi îl porți cu mândrie?!

Cum ești tu omule cu gândul rătăcit și însetat de avuția întunericului?

De ce vrei Lumină în Întuneric? De ce nu aduci Întunericul în Lumina din inima ta ca să-l transformi în viața ce te va duce spre Poarta Adevărată.

Poarta este aici. Întinde mâna și în palma ta se va așeza Cuvântul ce te va deschide spre o nouă conștiință.

Să vezi manifestarea sinelui. În tine este un miracol ce nu poate fi spus, căci el se deschide cu fiecare atom, celulă, gest, mișcare, gând ce te definește neîncetat.

Ființa ta este un „câmp de lumină” ce nu poate sta în același loc, ci mereu curge și cugetă la tot ce zămislește natura.

Nimic nu o arde, nimic nu o oprește din a mai fi, căci nu poate fi atinsă de nimic din tot ce e greu de ridicat la Cer.

Lumea asta îl seacă pe om de cunoașterea ce stă ascunsă în el.

Am revenit pe Planeta Albastră

de Ella Ihtus

După mii de ani de lupte seculare, umblând prin beznă sau prin arșița arzătoare a sufletului rătăcit, am revenit aici , pe planeta albastră renăscută prin dorința și puritatea noastră. Sunt bucuros să mă aflu aici, să cresc și să mă dezvolt armonios, să-i pot da cât mai mult din frumusețea mea , contribuind cu drag la re- crearea sa.

Precum o mireasă îmbrăcată -n alb, dansând

desculță prin pajiștea înflorită și înmiresmată a primăverii, așa și eu acum dansez desculț , dar plin de virtuți de care doar în povești am auzit și pe care cu multă muncă le-am dobândit. Căci grele au fost năpăstiiile sufletului meu care acum s-a vindecat , astfel cordoane din mii de inimi izvorând, Planetei Albastre vindecare prin iubire și strălucire dăruind .

E primăvară în sufletele noastre și celebrăm, cei mulți , nebuni ce am crezut, în izbăvirea noastră.

Acum soarele e mai blând și protector ca niciodată, ne-nvăluie aducându-ne aminte de căldura și iubirea din inima noastră.

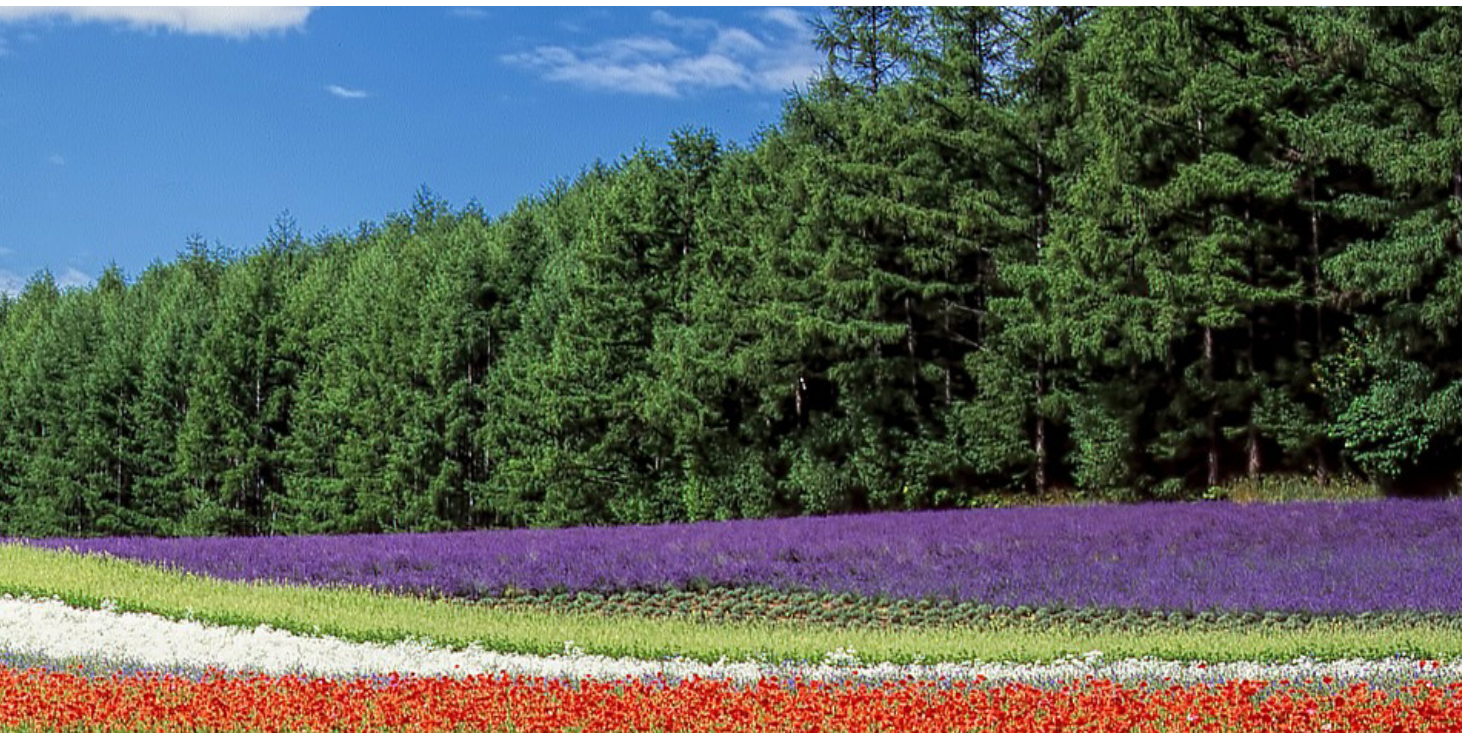
Apele renăscute sunt balsam vindecător care miraculos se arată, pentru corp și suflet , ieșind mai puri , curați și mai albi ca niciodată, redevenind ce-am foat odată. Sămânța a iubirii divine, ce este în mine și în tine. Toți uniți în această simțire. Iar aceasta nu este o iubire egoistă cum pare. Este iubirea cea mai mare, prin care ne re-creem fiecare, prin gândurile și simțirea noastră.

Peisaj feeric se arată , plin de culoare și magie. chiar și animalele ce se vânau între ele odată, protecție celor slabi arată și nedespărțiți prieteni sunt acum.

Libertatea celor de aici nu este îngrădită și legi de mult nu mai există, decât iubirea necondiționată, sămânța stelară din Creator rămasă.

Sunt oameni simpli, dar cu profundă simțire, detașați de orice le îngrădește această iubirea. Minte lor este atât de limpede , încât îndrumarea și vocea îngerilor pot să o asculte.

Gândurile lor pure, creatoare în plan fizic faptic manifestare are.

Nici o religie pe planeta nu mai era, Sinele Suprem Universal îi conducea, în tăcerea inimii și a înțelepciunii divine, care pe toți din taina iertării, acceptării și iubirii îi învață și creșterea conștiinței o înalță.

Și vă-ntrebați cine lumea o conduce, fără partidele egoiste.

Sunt cei care au fost demult aici, maeștrii ai timpurilor ce au trecut, care s-au reîntors să ne-nvețe, din tainile construcțiilor celeste. Iar înțelepciunea divină este dată, prin sfătuitoarii din a noua treaptă.

Cuplurile în iubire pură se unesc și cununie sacră dobândesc,

Iar când gradul lor de conștiință , atinge nivelul cel mai mare pentru ele cu putință, o nouă ființă planetei dăruiesc. Ajuțați și dați în grijă doicile ce-s antice preotese, pentru că de mici să-i învețe, secretele naturii și ale vieții. De mici mult timp petrec, jucându-se cu zâne, elfi și spiriduși, astfel toate acestea pentru ei sunt, dascăl și prieteni deopotrivă. Copacii, mai frumoși și falnici ca niciodată, în brațele ramurilor lor îi ia , îi leagănă până adorm, ca somn liniștitor să aibă.

Mult mai târziu, când la școală ei ajung, își cunosc deja menirea, urmând chemarea inimii și a sinelui cel sfânt.

Acum fiecare prin a sa chemare, din inimi pure izvorând, cu bucurie și fericire mare, de folos planetei sunt. Fără de programe prelungite, obositoare pe care vitalitatea să le-o omoare.

Multe din bolile fără de leac odată, acum sunt vindecate în mari spitale, pline

de tehnologii spațiale, durata anilor crescând, pentru a se bucura cât mai mult de-a lor viață.

Multe povești frumoase așa mai avea de spus, însă mă reîntorc la misiunea mea.

Dar, vă invit cu mare drag, pe Planeta Albastră să veniți, pentru a vedea, simți, trăi și experimenta, ceea ce cuvintele mele, nu pot reda.

Ella Ihtus

Prin re-găsirea de sine am redescoperit și pasiunea pentru scris re-născută la viața de la flacăra plapandă a unei idei. Aceasta flacăra a prins amploare, astfel participând la cursul Mirelei, "Cum să scrii o carte non fiction"

Momentan lucrez la trei proiecte care doresc să le aduc la lumina zilei, pentru a aduce fericire și bucurie în inima și sufletul cititorilor.

Adiere lină, cer senin și o metamorfoză

de Dana Mierluț

E dimineață. Îmi dau seama de asta doar fiindcă sună telefonul. Nu-mi pun niciodată alarma, pentru că încă sunt o norocoasă pe care o trezește mama cu răbdare în fiecare zi. Deci cineva mă caută cu adevărat atât de devreme.

Eu sunt bine acoperită sub plapumă și mă rog să înceteze soneria aceea enervantă pe care chiar eu am ales-o. N-am de gând să răspund. M-am culcat târziu aseară și tot ce îmi doresc acum e să dorm... Dar sunetul strident nu se oprește decât abia după ce mi-a zburat somnul.

Deschid cu greutate un ochi și arunc o privire în jur. Ceva s-a schimbat, însă nu pot să-mi dau seama exact ce. Sunt prea obosită oricum pentru gânduri coerente. Eh, voi descoperi eu despre ce e vorba... dacă va fi nevoie.

Știu că e luni... și totuși nu sunt pregătită să întâmpin încă o nouă săptămână. Poate voi funcționa mai bine după ce beau un pahar de suc natural.

Nu sunt și n-am fost niciodată adepta cafelei, căci în general am suficientă energie și fără ajutorul ei. Momentul de față face parte din altă poveste.

Întind cu putere brațele deasupra capului și încerc să-mi imaginez un peisaj frumos. Îmi fac curaj și deschid în cele din urmă ambii ochi. Clipesc des, pentru ca privirea să mi se limpezească și să mă pot concentra asupra a ceea ce mi-a atras atenția: fereastra.

Nu înțeleg ce se întâmplă, pur și simplu mă trezesc că plutesc până în fața ei. Lumina orbitoare mă lovește puternic atunci când o privesc fix.

Cerul e mai senin azi și... copacii au înfrunzit! Pare că florile nu sunt nici ele prea departe. Parcă aud trilul păsărilor încântate că vremea se îmbunează și sunt libere să ne umple din nou inimile cu căldura transmisă de cântecele lor. Și încep să realizez că e mai mult de atât, e o senzație ce plutește prin aer, un prea plin de pace sufletească și încredere pentru viitor. E clar: a venit primăvara!

Deschid geamul, îmi scot capul afară și inspir cu nesaț aerul proaspăt, încărcat de miresme vii. Savurez fiecare clipă, deoarece sunt perfect conștientă că este unică și nu se va repeta niciodată. Las grijile să mă părăsească încet-încet și simt cum mă îndepărtez de realitate. Deja m-am metamorfozat dintr-o omidă tristă și lentă într-un fluture maiestuos ce luminează și colorează locurile prin care trece cu

repezițiune. Dintr-odată, totul devine posibil și sunt invincibilă. Atâta timp cât vreau să obțin ceva, o voi și face.

Rămân pentru o vreme pe loc și îmi dau voie să simt în profunzime. Apoi mă năpădesc gândurile care, de data aceasta sunt pașnice și cât se poate de optimiste. A dispărut cu desăvârșire fata aceea posacă de acum câteva minute. Eu sunt, la rândul meu, un vestitor al primăverii, cu sclipici în ochi și păr. E datoria mea sacră să împart aceste trăiri cu lumea de afară și s-o îmbăiez în sclipiciul meu.

Dacă natura renaște într-un mod așa neașteptat și reușește să ne surprindă an de an, cu siguranță pot supraviețui și eu programului meu obișnuit. Ba chiar mă simt puțin spontană și vreau să fac o schimbare, să încerc ceva nou... Să mă bucur într-un fel inedit de soare, de lumea înconjurătoare și de viață. Pentru că da, sunt nespus de fericită și recunoscătoare că trăiesc aici și acum, pe Planeta Albastră.

Dana Mierluț

Eu sunt Dana, am 25 de ani, sunt copywriter de meserie și îmi doresc să devin profesoară de economie. Sunt o fire zăpăcită, veselă și optimistă, care, deși a trecut prin multe încercări, a privit întotdeauna cu încredere spre lumina de la capătul tunelului. Dacă lumina nu e de găsit sau e prea îndepărtată, ambițioasa din mine o aprinde de una singură.

Mă puteți găsi pe [blog](#) sau pe [vlog](#).

Cum ar fi?

de Florin Pîrvulescu

Nu știm exact ce viață trăia Adam și soața lui în rai, dar știm că erau fericiți. Un moment de neatenție i-a scos din starea energetică proprie locului, ceea ce l-a determinat pe Dumnezeu să-i pedepsească, izgonindu-i în afara Edenului. Nu știm exact ce viață trăia Adam și soața lui în rai, dar știm că erau fericiți. Un moment de neatenție i-a scos din starea energetică proprie locului, ceea ce l-a determinat pe Dumnezeu să-i pedepsească, izgonindu-i în afara Edenului.

Poate că Adam avea motive să fie supărat pentru pierderea privilegiului de a viețui în grădina lui Dumnezeu, dar după ce a explorat realitatea spațiului din afara Edenului, avea toate motivele să mulțumească lui Dumnezeu. De ce? Pentru că nu l-a izgonit nici pe recea Marte, nici pe înfierbântata Venus, ci pe cea mai frumoasă și bogată planetă din sistemul solar, care-i oferea absolut toate motivele să trăiască fericit.

Cum Dumnezeu le-a făcut pe toate perfect, cu siguranță a înzestrat proiectul uman original - Adam - cu totalitatea însușirilor fizice și psihice, așa cum le știm noi azi, deci și cu trăiri psihice. Probabil că izgonirea nu l-a lăsat indiferent și va fi fost pentru Adam un conflict interior nerezolvat, care l-a urmărit tot restul vieții lui extraparadisice, sub forma nostalgiei după rai, manifestându-se în strădania permanentă de a-și îmbunătăți viața. Locuințe, bunuri, drumuri, mijloace de transport, unelte de lucru, nivel de trai, sănătate, toate tot mai bune de la o generație la alta. E drept că Dumnezeu l-a privat de liniștea și frumusețile paradisului, dar i-a dat toată libertatea să pună nume lucrurilor și să facă tot ce dorește cu bogățiile Planetei Albastre, unde a putut găsi o natură protectoare, un mediu prietenos, mâncare din belșug și 80% din elementele chimice din tabelul lui Mendeleev, ca să se joace cu ele după bunul plac.

Engramat adânc în ADN-ul neuronal al lui Adam, gustul dulce al mărului din Pomul cunoașterii binelui și răului, a sublimat în setea de cunoaștere, care nu l-a părăsit niciodată. De-a lungul mileniilor curiozitatea l-a împins puțin câte puțin să trăiască toate experiențele pe care imaginația sa le-a produs. Altfel spus, experimentând, a ajuns să cunoască binele și răul, delictul pentru care fusese pedepsit. Progresul în cunoaștere și știință a mers la galop, reușind să se ridice aproape la nivelul zeilor Olimpului. Dacă Adamul biblic l-ar vedea pe Adamul contemporan, zburând prin aer în păsări metalice, vorbind la distanță prin oglinzi fermecate, aruncând foc și pucioasă din țevi ucigașe, "călărind" zeci de cai putere pe drumuri pietruite, i s-ar închina ca unor zei. Dar, cu siguranță ar fi uimit, pentru că ar constata că, în frenezia obsedantă a dobândirii fericirii, Adamul contemporan și-a complicat atât de mult viața încât a uitat să mai fie fericit. Captiv al ciclului motivațional, Adam este fericit cu noua achiziție doar până la următorul model de produs. Acesta gădilă starea de neliniște interioară care îi conduce comportamentul către următoarea achiziție.

Cu înțelepciunea însă, a mers cam la pas, pentru că viața lui Adam de atunci până la cel de azi a fost un amestec contradictoriu de bine și rău, de construcție și distrugere, fără nici o zi de pace, dar cu progres zilnic.

Academicianul, cercetătorul, inginerul, matematicianul Adam este în același timp și un pic restanțier la înțelepciune și la matematica vieții, pentru are încă o culegere de probleme nerezolvate pe Planeta Albastră: sărăcie, multă nedreptate, foamete, asistență medicală precară, războaie, exploatarea irațională a resurselor, poluare, schimbări climatice etc. Nefiind în stare să le rezolve, Adam vrea să fugă de probleme cucerind Universul rece. A luat temperatura Lunii, acum vrea să părăsească Gea și să se stabilească pe Marte, un loc care îi oferă... nimic. Pentru că suicidul este incursiune în marele nimic.

Azi Adam retrăiește izgonirea biblică. De data asta șarpele care l-a vrăjit este materia, este Marte - zeul războiului. Vorbele șarpelui biblic abia azi au ocazia să se împlinescă: "Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el (pomul cunoștinței binelui și răului) vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul". Dacă în rai protopărinții doar au gustat văzând că "rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință", pe Terra s-au înfruptat din plin din cunoaștere, au ridicat știința la rang de dogmă, i-au ridicat temple și azi vor să fie zei galactici care teraformează și aduc viață acolo unde nu este. Să nu fiu înțeles greșit, știința, tehnologia, cultura sunt absolut necesare, pot face din Adam o ființă galactică dar, cum spune înțelepciunea populară, a cam pus carul înaintea boilor. Înainte de orice are ca prioritate să aducă pacea cu sine și în propria casă, altfel ar ieși la export galactic cu propriile conflicte. Unde este raiul azi? Pe Planeta Albastră. Numai că de data asta, Adam se izgonește singur, nu mai poate da vina pe Dumnezeu. Dar el nu riscă să se izgonească departe de pământ, ci chiar acasă la el. Consumul peste măsură și viața intensă pe care o duce, strică echilibrul naturii care i-a fost mamă, punând în pericol tot viul. Adică inclusiv pe sine.

Adam mai are de învățat multe despre cea mai importantă forță. Circulă pe internet o vorbă de înțelepciune atribuită lui Einstein. Nu știu dacă vorbele de duh îi aparțin, dar îi sunt atribuite și au o încărcătură puternică: *"Exista o forță extrem de puternică, pentru care, cel puțin până în prezent, știința nu a găsit o explicație formală. Este forța care include și guvernează totul, este chiar în spatele oricărui fenomen care are loc în univers și încă nu a fost identificată de noi. Această forță universală este IUBIREA."*

Iubirea este singura energie poate aduce fericirea pe Planeta Albastră. Ea reglează tot. Și de aici putem da frâu liber imaginației să răspundem la întrebarea:

Cum ar fi dacă...

...ne-am iubi între noi necondiționat și nelimitat? Nefericirea ar dispărea, armatele s-ar dizolva și ar rămâne mulțime tineri plini de energie și gata să lucreze binele, forțele de ordine ar fi trimise acasă, pușcăriile s-ar transforma în școli, justiția ar pierde clienți, fabricile de armament ar da faliment, iar comercianții de droguri și-ar lua un job cinstit.

...am iubi omul de lângă noi l-am cinsti așa imperfect cum e el? La o bere ne-am plictisi, pentru că n-am avea pe cine judeca.

...am iubi toate vietățile? N-ar mai fi specii în pericol de extincție, pentru că am iubi și pădurea care le este casă lor și fabrica noastră de oxigen.

...am iubi Pământul din ai cărui atomi suntem făcuți? Am lua din resursele lui cu măsură, pentru că am iubi și generațiile viitoare care au nevoie de ele.

...ne-am iubi pe noi înșine? Am avea grijă să mâncăm ca să trăim, nu să trăim ca să mâncăm, am avea grijă să găsim pacea interioară, grijă să muncim cu măsură, am fi fericiți în lucrurile simple, am lăsa o amprentă de carbon mai mică. Și pentru că iubim și oxigenul pe care îl respirăm, am scoate de la sertar proiectele acelea de energie liberă și curată, care ar lăsa hidrocarburile acolo unde le este locul, adică în pământ.

...am iubi cu adevărat copiii? I-am crește

fericiți și - doar dacă se simt ei bine - olimpici, i-am încuraja să crească în ce iubesc ei, nu în ce ne place nouă, nu ar mai exista copii abuzați fizic sau psihic, le-am face o școală doar pentru ei, în jurul nevoilor individuale, o școală care formează oameni fericiți prin dezvoltarea îmbinată a inteligenței cognitive și cu cea emoțională.

Astăzi Adam are toate resursele și toată știința să fie fericit pe Planeta Albastră. Mai are de lucru cu voința. Pentru că orice poveste are un happy-end, am convingerea că în final, Adam va găsi calea, chiar dacă va trece prin durere. Acum încă mai copilărește într-o adolescență rebelă, dar după ce va experimenta tot ce-i trece prin minte în materie e bine și rău, se va liniști. Pentru că răul nu construiește nimic și trăiește din energia binelui. Este o hidrocarbură. Arde până se consumă.

Florin Pîrvulescu

Trestie gânditoare, cu evoluție profesională după modelul metamorfozei fluturelui - de la inginer de armament și muniție, auditor sisteme de management, la Psiholog cu competențe în domeniul organizațional, Consultant și trainer în business; arii de interes: dezvoltare personală, inteligență emoțională și managementul stresului; iubitor de frumos în orice formă de manifestare, fan Mozart și Bach, pasionat fotografie, munte, tenis și ski.

Feerie

de Roxana Trandafir

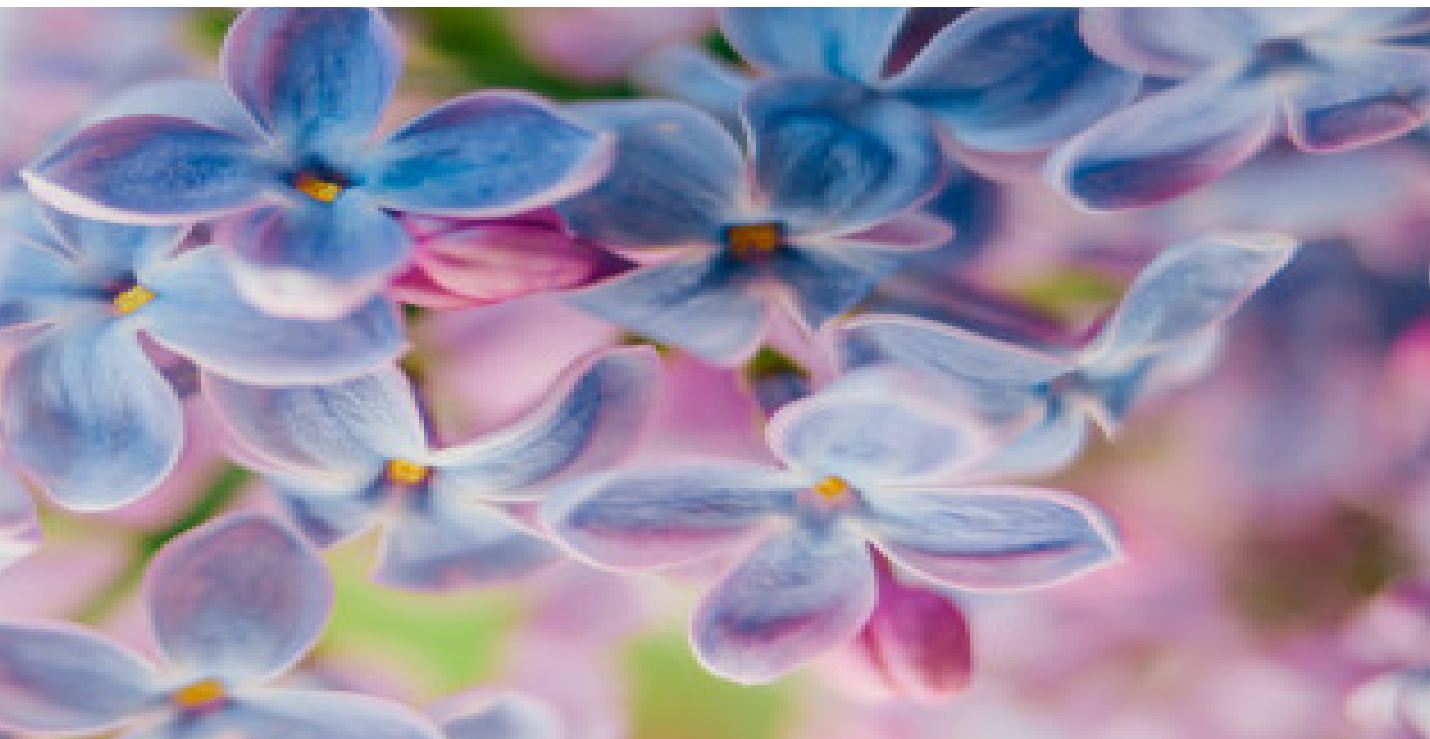

M-am trezit înaintea soarelui, aveam multă treabă și trebuia să o iau înainte. Cotrobăi între rochii, voiam să o aleg pe cea mai frumoasă, cea mai potrivită, îmi cade una în mână... are umeri goi și fusta clos, e mov ca și floarea sufletului meu, liliacul. Aceasta este. O așez cu grijă pe cuier și aleg o pălărie în aceeași culoare. O eșarfă lungă care să-mi apere umerii de frig și niște pantofi cu toc înalt.

Era prima zi de după, ziua în care trebuia să fac un drum important. Acela care avea să mă facă din nou liberă și fericită.

Îmi privesc atent chipul în oglindă și pentru prima oară după nu știu cât timp îmi văd în colțul drept al buzelor înflorind un zâmbet.

În timpul dușului, în vreme ce apă îmi spală orice durere și urmă de neîncredere din suflet, am curajul să cânt cu voce tare... Pentru prima oară auzeam doar cântecul și nu falsitatea din glasul meu. Am ieșit netezindu-mi părul și căutându-mi cerceii aceia lungi pe care îi mai purtasem o singură dată. Singura mea amintire materială de la mama.

Nu am dat nici o importanță timpului și-am continuat să îmi dau mie atenție. Să-mi simt părul mătăsos și greu, degetele alunecând peste zuluți să-l netezească, dresul lung ce urma să-mi îmbrace picioarele și grația ce o desenau ele în aer. Faldurile rochiei lungi care mă mângâia de sus până jos și forța dansului cu care am pornit să mă învârtesc în mijlocul încăperii luminate doar lumina stradala.

Cand prima rază a soarelui îmi caută privirea prin fereastră, eu deja îmi potriveam ultimul ac la pălărie. M-am încălțat în grabă și-am alergat afară.

Aerul rece și parfumat al primăverii mă

îmbrățișa furându-mi de pe buze încă un zâmbet.

Pe caldarâm se auzea doar zgomotul vesel al pașilor mei. Și nu era vuiet și nu era grabă, eram doar eu, femeia în rochie mov ce avusese curajul să o ia de la capăt.

Poarta veche a parcului era închisă, când am atins-o cu vârfurile degetelor mi-a răspuns cu o forță impunătoare nu ca să mă îndemne să-mi opresc gestul, ci ca să mă determine să o deschid și mai larg. I-am privit armura desăvârșită, și ea, ca și mine, venea parcă dintr-o altă lume stând parcă de veghe lumii noi și deopotrivă primăverii.

Am atins-o încă o dată și m-a lăsat să intru. Nu departe, pe-o alee pietruită stătea o frumoasă filigorie frumos încadrată de bujori. M-am apropiat și-am atins cu buzele o petală...și-atâtea senzații am simțit, încât mi-am amintit de sărutul nostru din filigorie. Pe când El îmi mângâia gâtul timid cu degetele-i lungi, iar eu căutam să nu ne vadă lumea încercam să mă ascund în brațele lui. Eram atât de tineri, de simpli, de îndrăgostiți, era începutul unei fericiri, tocmai aflasem că din dragostea noastră cu parfum de liliac înflorise cea mai importantă floare.

Am pășit pe scări și-am zăbovit o clipă. Filigorie, fericire de început și împlinire.

Puțin mai departe, pe dreapta lacul limpede și-albastru tăcea în așteptarea salutului din înalturi. Iar eu căutam veșnicia pe luciul ce se îmbrăca în arămiu. Pe ponton nu mă aștepta nimeni. Am luat acea imensitate în brațe și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru băiatul meu.

Băiatul meu, floarea mea de liliac născută totuși toamna, care a născut în mine atâta forță încât, atunci când nimeni nu credea că am să am putere l-am adus pe lume. Și este cel mai frumos între băieți, căci în gândul către el am pus toate florile ce le-am cules cât îmi era în pântec, tot dorul de mama de care viața mă despărțise prea devreme și toată iubirea

pe care inima mea aritmică o putea simți. Când l-am adus pentru prima oară în parc, aici pe ponton, era prins de mine în bretele porbebe-ului, dar privea raiul apei ca pe cea mai sublimă dintre descoperiri. Susurul apei, zâmbetul lui, strălucirea din ochi și simplitatea acelei îmbrățișări, dăduseră fericirii o altă interpretare.

Și-atunci când am reușit să nu plâng, ci să merg mai departe pentru băieții mei, atunci am înțeles că fericirea vine din suflet. E voia noastră de a transpune sunetul lumii pe portativul propriei armonii.

Și cum e să fii soția unui om cărui ochii zăresc doar pe dinăuntru? E ca și atunci când înveți să înveți frumusețea unui lucru doar pe dinăuntru. Când vocea ta e cea mai caldă slovă. Când ești frumoasă așa cum ți-e dată firea, cum ți-e sufletul și nu cum ți-e înfățișarea. Când pe piele ți se tatuează o declarație de dragoste a mângâierii și corpul tău e perfect în imperfecțiune lui. Când te recunoaște dintr-o mie doar pentru că ai respirat în felul doar de voi știut. Când nu poți să-i reproșezi decât că te iubește prea mult!

Aici am rămas, pe ponton, și respir în prezent atingând trecutul cu buzele și mă veți întreba poate cum e să fii singura femeie din familie? Din întreaga familie. Să te copleșească grija nu e niciodată prea mult.

Să ți se ofere toate florile nu-i niciodată prea mult. Să îți îndeplinească visul de-a privi răsăritul la malul mării cu toate că ochii le sunt cârpiți de somn. Să ți se scrie versuri numai ție și să fii singura pentru care se căuta pe cer luna plină.

O adevărată fericire.

Îmi amintesc acum ce îmi spunea bunicul despre fericire, că e un nefirescul cod pe care inima-l dictează...când învață să cânte.

Am întins mâna să-l mai simt, dar nu mai e lângă mine, îl văd cu ochii minții și mă întreb cum de-a reușit să mă determine să fiu așa cum sunt azi?

Îmi iau adio de la lac și plec spre ploaia florilor de cireș.... cei atât de dragi mamei mele. Mamă, care, atât cât mi-a fost dat să fie aici, în lumea mea, m-a învățat să o iau mereu de la capăt atunci când simt că drumul a ajuns la răspântie.

Îmi îngădui o clipă să-i privesc, acolo spre cer unde se înalță și respir profund invelindu-mi

umerii cu eșarfa ce semăna atât de bine cu eșarfa mamei.

Un zgomot mic m-a rupt din visare, am cîlcat fără să bag seama pe o crenguță rămasă acolo parcă de-o iarnă. Mai privesc o dată cireșul acela și îi mulțumesc mamei că m-a ajutat să aflu ce e a nu te plafona. Nu demult renunțasem la slujba-mi rutinată spre a mă abandona visului meu de-a scrie.

Și nu e deloc târziu pentru a făuri cuvinte.

Pășesc pe alei în continuare și visez ...liliacul mă așteaptă pentru a mă săruta pe tâmpile , pentru a mă binecuvânta timid și anul ăsta și pentru a-mi făgădui că în mine va fi întotdeauna mov înflorit.

Azi, după o lungă și grea depresie, am ieșit prima oară în lume și sunt atât de liberă și de fericită cu alegerile mele.

Pășesc înapoi spre poartă și nu mă uit în urmă, toată feeria lila am luat-o cu mine.

Roxana Trandafir

Sunt Roxana, o înserare caldă a zilelor de august. O femeie ce aleargă spre lumi mai bune, zburdând desculță prin iarbă după baloane de săpun. Idealistă din fire eu mai caut speranța acolo unde mulți o părăsesc. Am 37 de ani și am înfăptuit o minune, am avut curajul să îl am pe David atunci când toată lumea îmi spunea că asta nu va fi posibil. De 7 ani el este Darul vieții mele.

Zâmbesc, iubesc cuvântul, marea, toamna și noptile lungi. Mă ascund între cuvinte și singura eliberare îmi e scrisul, acum mai mult offline prin caiete decât online, deși am și un blog ce-mi poartă numele.

Și scriu despre puterea de-a o lua de la capăt, căci fiecare zi e un alt început...

Almona călătorește

Sunt Almona și îmi place să călătoresc. Și nu de ieri, de azi.

În copilărie, abia așteptam vacanța mare să merg în tabără. Constanțeană fiind, taberele noastre erau obligatoriu la munte. De atunci am început să-l iubesc și mi-am petrecut toată copilăria și adolescența cu rucsacul în spate.

În egală măsură, iubesc și marea... albastră... turcoaz... verde...

Dar cel mai mult îmi plac poveștile. Să le ascult, să le spun și să le scriu.

[Almona călătorește](#) este un blog inspirat de călătoriile mele. Poate că nu sunt cele mai wow vacanțe. Dar de peste tot pe unde am fost am venit mai bogată. M-am umplut de frumos, de stare de bine și de multă energie pozitivă.

Ce culoare are Fericirea?

de Almona Țilea

M-am întrebat de multe ori ce culoare are fericirea. Să fie albă ca neaua ce se așterne peste suflete oboșite? Să fie albastră ca zarea sau apele liniște ale mării într-o zi caldă de vară? Să fie roz ca un fuior de vată zahăr ce se topește de plăcere pe buzele unui copil?

Când eram copil, dimineața, fericirea avea culoarea răsăritului. În vacanța de vară, când pentru mulți cei de vârsta mea dormitul până târziu era principalul deziderat, puneam ceasul să sune dvreme și făceam ochi înaintea soarelui.

- Hai, leneșule, trezește-te, vino, adu lumină și căldură, îl îmbiam de la geamul larg deschis!

În ritmul său, netulburat nici măcar de glasul meu rugător, soarele se ridica alene trimițând o rază subțire prin negrul dens al nopții. Cerul devenea la început indigo, apoi violet. Și, ca la un semn al unui dirijor nevăzut, culorile se luau la întrecere să ocupe cerul: portocaliu, roșu aprins și albastru se înlănțuiau, se despărțeau, dădeau năvală și se risipeau ca într-un ritual nupțial.

Numai după ce dansul culorilor înceta, astrul dimineții se scutura de apele mării și

se așeza pe locul său. Mare și galben.

Mult timp, am crezut că fericirea nu poate avea altă culoare.

Plecând din Constanța, de la malul Mării Negre, în Grecia, pe Malul Mării Egee, soarele a vrut să-mi arate altă culoare a fericirii.

Așa se face că întâmplător sau poate nu, o anume seară m-a găsit pe faleza stațiunii Potos din insula Thassos.

Diminețile mi le petreceam pândind momentul în care Muntele Athos să se lepede ceață și să se dezvăluie privirii. Uneori, uitam de mine și ratam unicul moment de senin.

Până într-o seară când m-am lepădat de orice gând, dorință mistuitoare și am lăsat totul să vină în ritmul său.

M-am așezat pe o bancă, lângă debarcader. Câteva bărci pescărești se leagănă domol pe marea calmă și puțin mai încrețită decât o clătită cu dulceată. Trei pescășuri desenează rotocoale înainte de a se avânta spre luciul apei și a înghiți un pește neatent sau mai puțin norocos.

Doi bătrâni rotesc pe degete mărele de chihlimbar în timp ce altul moțâie cu mâna pe undiță pentru ultima captură a zilei.

Pe faleză, puțină lume a ieșit la plimbare sau să guste o bătură ce stimulează pofta de mâncare înainte de cină. Pe plajă, umbrelele de soare s-au închis și doar câțiva turiști mai trag de timp pe nisip sau în apă.

Soarele dă semne că ar vrea să meargă la culcare și își face drum spre așternutul albastru al mării.

Cearșaful de mici valuri albe îl cuprinde pe jumătate și perna de cer se colorează în roz. De partea cealaltă a digului, luna plină începe să pună stăpânire pe cer. Preț de câteva momente, stau față în față soarele pe jumătate adormit și luna. Se întâlnesc, se îmbățișează și se sărută cu patimă pe luciul apei care tremură nuanțe de smarald.

Nimeni nu strigă, nimeni nu aplaudă, nimeni nu-i tulbură odihna. Doar îl privesc îndelung, până din ochi curg picuri de fericire. Căci mâine se va trezi din nou și va dezlănțui iar sarabanda de culori.

În acea seară, am crezut că acelea sunt

adevăratele culori ale fericirii.

Mulți ani mai târziu, pe insula Ikaria, acolo unde se spune, pe bună dreptate, că oamenii au uitat să moară, fericirea mi s-a arătat din nou, în alte culori.

Iubesc marea și soarele, nisipul și briza. Îmi plac îmbrățișările fierbinți ale boabelor nisipului și răcoarea valurilor ce-mi sărută trupul încins. Dar nu știam că voi ajunge să iubesc legănarea unei bărci legate la țărm.

Am alungat orice teamă și m-am lăsat în brațele sale ce lăgănau barca și am adormit în clipocitul suav al mării.

Ultima zi de vacanță pe Ikaria m-a prins la bordul unui velier pe care am zburdat până în cuptoarele piraților, pe o mică insulă din arhipelagul Fournoi-Korseon. Poseidon, vajnicul zeu al mărilor și oceanelor, nu fusese în apele lui toată ziua. Ceva îl tulburase peste poate și a răscolit străfundurile ridicând berbeci de spumă albă ce-și încercau coarnele de pânțelele velierului.

S-a domolit abia pe înserat când am rămas doar eu și cu el în imensitatea portului.

Dimineață, m-am trezit mângăiată pe obraz de o rază caldă. În fața mea, soarele portocaliu, nu mai mare decât o mandarină mai bine crescută, se ițea de după insula Patmos. Biseriçuța ce adăpostește grota în care Sf. Ioan a primit revelația și a scris Cartea Apocalipsei are nuanțe sângerii. Iar marea este un roi imens de licurici.

Alb, albastru, argintiu, roșu, turcoaz, galben sau portocaliu sunt doar câteva dintre culorile în care mi s-a înfățișat, la un moment dat, fericirea.

Cum aș putea spune cu certitudine ce culoare are fericirea când ea este un curcubeu din care împarte cu generozitate în fiecă clipă a existenței noastre?

Unghiuri de părere

de Romica Stejar

Astazi trenul a sosit în gară fără nicio întârziere.

Stau în dreptul stâlpului de pe platformă, al doilea stâlp -cel spre sud.Vagonul doi oprește în dreptul meu, m-am suit pe la ușa din spate. În dimineața asta parcă suntem mai puțini sau mi se pare mie ?

M-am așezat pe rândul cinci, la geam, pe partea dreaptă a vagonului. Încet-încet s-au urcat toți cei care facem naveta cu trenul ăsta de dimineață. Un tren albastru.

Apare și colegul- domnul cu șapca și cu geanta lui bleumarin. Se așează pe bancheta de pe partea stanga. Ne privim în ochi, mă salută cu un dat din cap și cu o mișcare a buzelor de sub mustă. Eu îl salut cu o mișcare a sprâncenelor. Se simte zâmbetul.

Mă uit pe geam . Oooo...a început să plouă. Plouă mărunț .Trenul prinde viteză, mai fluieră din când în când. Picăturile de ploaie „brăzdează” geamul, niște mici diagonale. Mi-am adus aminte de o problemă de fizică din liceu :

Ce unghi face o picătură de ploaie (de fapt traiectoria pe care o desenează) pe geamul unui tren ce merge cu o viteză (constantă) de 60 km/ora? Bineînțeles că în ipoteza problemei nu intervin condiții speciale- vânt, geam nespălat ,etc ...

Am privit pe geam. De fapt nu am răzbătut cu vederea mai departe de geamul dublu al vagonului..

„Da”- mi-am zis, este un unghi de 30 de grade(față de marginea orizontală a ferestrei).

Astazi trenul a sosit în gară fără nicio întârziere.

Stau în dreptul stâlpului de pe platformă, al doilea stâlp -cel spre sud.Vagonul doi oprește în dreptul meu, m-am suit pe la ușa din spate. În dimineața asta parcă suntem mai puțini sau mi se pare mie ?

M-am așezat pe rândul cinci, la geam, pe partea dreaptă a vagonului. Încet-încet s-au urcat toți cei care facem naveta cu trenul ăsta de dimineață. Un tren albastru.

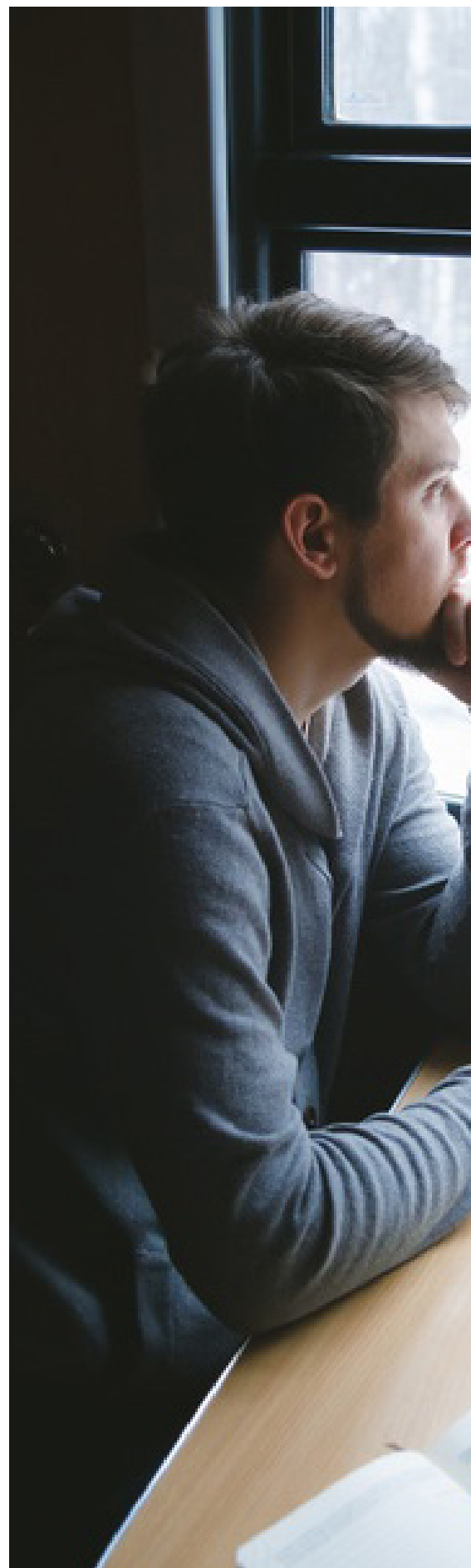
Apare și colegul- domnul cu șapca și cu geanta lui bleumarin. Se așează pe bancheta de pe partea stanga. Ne privim în ochi, mă salută cu un dat din cap și cu o mișcare a buzelor de sub mustă. Eu îl salut cu o mișcare a sprâncenelor. Se simte zâmbetul.

Mă uit pe geam . Oooo...a început să plouă. Plouă mărunț .Trenul prinde viteză, mai fluieră din când în când. Picăturile de ploaie „brăzdează” geamul, niște mici diagonale. Mi-am adus aminte de o problemă de fizică din liceu :

Ce unghi face o picătură de ploaie (de fapt traiectoria pe care o desenează) pe geamul unui tren ce merge cu o viteză (constantă) de 60 km/ora? Bineînțeles că în ipoteza problemei nu intervin condiții speciale- vânt, geam nespălat ,etc ...

Am privit pe geam. De fapt nu am răzbătut cu vederea mai departe de geamul dublu al vagonului..

„Da”- mi-am zis, este un unghi de 30 de grade(față de marginea orizontală a ferestrei).

Domnul cu servieta bleumarin și-a scos șapca, a așezat-o pe banchetă lângă el, a deschis ziarul, și ca de obicei a început să-l citească de la ultima pagină către prima. Nu mi-am dat seama ce profesie are. Era îmbrăcat îngrijit, era politicos, avea să coboare cu mine la aceeași stație, dar de întors nu prea ne-am sincronizat. Poate lucrează în proiectare, asigurări știu eu?

Mă uit iar pe geam, darile picăturilor de ploaie -cam la 30-35 grade. Trenul încetinește - unghiul dării -45de grade..Ne oprim. Picăturile lovesc geamul . Cerul e mohorât, un cer cenușiu. „O vreme cam urâtă” zic eu ..

Îmi vine în minte o parabolă -cu un negustor ce se întorcea de la târg călare pe măgar, cu samarele pline. Ploua și ploua.

-Ce vreme urâtă! A gândit negustorul

Într-o răscruce a apărut un tâlhar cu pistolul în mână:

- Dă-mi sacii, repede-repede, altfel te împușc!

Negustorul a ezitat, tâlharul fără răbdare a apăsat pe trăgaci, și ce să vezi, pistolul nu a luat foc! Apa de ploaie a udat praful de pușcă. Tâlharul și-a verificat pistolul, timp în care negustorul a luat-o la fugă.

-Cum am putut să spun că vremea e urâtă? și-a zis negustorul. Acum era bucuros că era în viață mergând sub cerul plumburiu și sub picăturile de ploaie.

Pe geamul vagonului picăturile sunt la 90 de grade. Trenul s-a oprit.

Ei, acum s-a urcat în vagon ANEMONA ..Anemona se așează pe bancheta din fața mea, pe cealaltă parte. Îmi zâmbeste cu ochi mari rotunzi, albaștri, un albastru azur.. Așa face de fiecare dată. Îi zâmbesc și eu.. Parcă e altceva, altcinevaeva iîn vagonul de tren.

Anemona este picoliță-ospătăriță la restaurantul din centru, cel cu steaguri la intrare.. Anul trecut când mă întorceam de la treabă, vagonul era plin ochi, eu mă urcasem mai devvreme, aveam loc, locul meu..Când a început să sune trenul - uuuuuuuu, gâfâind a intrat în vagon - Anemona .

Ne știam prin zâmbetele ochilor. Atunci i-am aflat numele: Anemona. Era îmbrăcată cu o scurtă din postav roșu , dar sub ea era ecusonul - ANEMOMA . Nu a avut timp să se schimbe, a fugit...

Mi-am închipuit cum a alergat, cum a prins autobuzul- care atunci cand te grăbești întârzie, a fugit pe peron și s-a urcat la semnalul șefului de gară în tren. În vagonul plin m-am ridicat și am făcut un gest să se așeze pe locul meu. Eram sigur că a avut o zi mai obositoare... Atunci am văzut că ea este Anemona .

Trenul a pornit, ploaia nu a încetat să stropească geamul, -cam 35 de grade.

Într-o bună zi, dacă îmi amintesc bine, am mers cu un amic, parterner de afaceri, în oraș la masa de prânz, trebuia să încheiem afacerea. Am intrat în restaurant,restaurantul cu steaguri la intrare. Ne-am așezat la masă, masa de lângă geam, și a venit la noi, cine credeți? - Anemona!!

- Ce doriți să comandați ?

- O ciorbă de văcuță, spune amicul, și una rădăuțeană spun eu.

- Pâine, smântână, ardei iute?

- Fără smântână!

- De băut? ne întrebă Anemona .

- Apă, apă plată -spune amicul. Eu aș fi băut un pahar de vin. (eu merg cu trenul)

- Două sticle, spun eu !

Ce pot să spun - a fost un prânz delicios.

Mă uit pe fereastra vagonului, picăturile fac un unghi mai mare, oare ne oprim? Da!

Colegul de navetă, cel cu șapca și geanta bleumarin s-a ridicat, își pune șapca pe cap și se îndreaptă spre ieșire. Anemona se ridică și ea, se uită pe banchetă să vadă dacă a uitat ceva, apoi la mine și îmi zâmbește cu ochii mari rotunzi albaștri.

Coborâm cu toții, am ajuns. Peronul e plin de lume. Fiecare are cu gândurile lor. Ploaia nu s-a oprit. Plouă mărunț și des. E destul de rece.

În drum spre stația de autobuz, cea de vis-à-vis de gară, nu cealaltă, aud în spatele meu - „It's a wonderful life” - Luis Armstrong

Era o sonerie a unui telefon mobil .

- Da, dalse aude Sunt aproape. Ne vedem în maxim o jumătate de oră iubito!- se aude din spatele meu..

Mă întorc și-l văd pe cel cu Wonderful life -un tânăr ce avea în cealaltă mână o umbrelă, o umbrelă albastră. Îl privesc , poate prea incisiv, și atunci văd că umbrela albastră ,de jur împrejur are 360 de grade. Ne acoperă pe toți!!

Atunci am văzut - Rainbow on the sky

Nu-i așa că viața e frumoasă?

Romica Stejar

Sunt de profesie inginer. Imi place sa ascult muzica si sa fac oamenii sa se simta bine.

De fapt , sunt un om normal caruia ii place viata.

Fată bună și frumoasă, Primavara...

de Issabela Cotelin

Fată bună și frumoasă, Primăvara nu minte niciodată. Nu știe. N-au învățat-o tatăl ei, Timpul, și mama ei, Vremea.

Își aduce încă aminte, atunci când zilele ei încep să fie mai lungi, de cum era ea mică și cum mergea la Școala de pe Planeta Albastră, nou creată de străbunicul ei, Univers.

Era - nu a uitat - la început o învălmășeală mare de fenomene, multe venind fără nume de acasă și încurcând până și drumul înapoi. Ba, în goana lor nebunească, se mai loveau, se mai certau. Potopul, egoist, chiar a vrut la un moment dat să ia el toate notele cele mari. Fulgerul și Tunetul nu se despărțeau unul de altul, ca gemenii, și se pare că și azi se mai așază încă în aceeași bancă. Bruma, sfioasă, lipsea mult. Zăpada, devenită capricioasă de atâta admirație a celor din jur, venea uneori zile la rând, apoi lipsea cu lunile.

Aveau în curte un teren de sport neterminat, întins și alb, unde o găseau de câte ori se jucau de-a v-ați ascunselea și nu uitau s-o caute și pe ea. Ploile erau multe și ele. O grămadă de verișoare, aproape că nu le deosebea inițial. Unele vorbeau întruna, torențial, altele abia picurau un sunet pe lemnul tablei de scris sau erau prea molcome, de parcă profesorul de muzică uitase un pick-up mergând în sala de dans și acesta se defectase de atâta uzură.

Dascălul Anotimp, însă, dur în primele lui ore, pentru că fusese investit cu puteri magice și pentru că nu voia să-l dezamăgească pe director, domnul Dumnezeu, i-a liniștit încet, încet, cu pasiune și răbdare, pe toți năbădăioșii. Apoi, pe îndelete, i-a numit și i-a definit. Și astfel, cele patru fete mândre și frumoase, care stăteau de obicei în spatele clasei și nu se prea amestecau în gâlcevi, au căpătat numele de Primăvara, Vara, Toamna, Iarna și dreptul de a domni peste anumite locuri și fenomene și peste toate sufletele de Oameni.

Și Primăvara și-a văzut de-ale ei și a crescut cuminte. Acum e în floarea unei

tinereți fără bătrânețe. Crăiasă mândră, dar fără orgolii, mai lasă câte-n braț de Crivăț să pară că-i mângâie pieptul, știe că acesta nu mai are suflul lui firesc când se străduie s-o cucerească. Oricât ar fi râvnit el, Primăvara nu-l poate iubi pe Crivăț. Era răutăcios când era copil, îi îngheța aerul din jur de câte ori voia și ea să spună ceva. Odată i-a pus țurțuri pe un surâs de întâmpinare și nici măcar atunci Primăvara nu l-a pârât, l-a lăsat în pace, trăgând nădejde c-o să-i treacă într-o zi.

Primăvara nu se supără nici pe Fulgișorii rătăciți, orfani fugiți din grădinița lernii o clipă în plus, ca o ultimă și scurtă iluzie.

Îi permite, cu măreție, și maiestuosului Fulger, devenit împărat, să-și facă cele câteva exerciții de dezmoțire.

Desăvârșită, își mijește de sub blana lernii degetele frumos lăcuite în petale de ghiocei, brândușe și toporași, sembrăcă tulburător în verdele frunzelor de copaci, își conturează ochii cu rimel de zbor curat și buzele cu balsam de vis tânăr și începe să fredoneze același refren de fiecare dată, al Cântecului Revenirii la Viață.

Primăvara e mereu un început. De viață, de speranță, de iubire. Răspunde mereu prima la lecțiile despre Frumusețea Lumii. Toate temele despre Renașteri și le face impecabil. Șterge amintiri urâte cu buretele-i solar.

Prietenoasă, vorbește cu oricine. E fericită când o alintă Poeții. Se bucură de mulțumirea Țăranului privindu-și câmpul înverzit cu dragoste. Se regăsește în ochii Copilului răsând în raze calde. Ia de mână Animalele pădurii când ies din hibernare, le-arată Păsărilor Călătoare drumul spre cuiburile lor. Se dezmiardă în fiecă Mugur și Floare din cale. Firul Ierbii îi mângâie glezna subțire, adierea Zefirului îi despletește cosița strâns legată peste an. De Zefir e ea îndrăgostită în taină.

Rar, foarte rar, ca un fior uitat, celor patru surori li se face dor una de alta, de vârsta în care stăteau în spatele clasei, unde nu le băga nimeni în seamă, și depăneau închipuiri sau își bârfeau colegii în surdină, neștiute, nevăzute, fără grijile și responsabilitățile de acum. Le e dor să mai tragă o fugă acasă, în pauze, la bătrânii lor părinți, să le mai audă glasul strigându-le. De astfel de dor probabil că mai întârzie și azi câteodată, căci se mai uită-n joaca veche în zilele în care se-ntâlnesc, să-și dea ștafeta una alteia.

Dar vine. Primăvara vine întotdeauna, negreșit, acolo unde și cât i s-a dat să domnească. Vine să deschidă iar cutia nădăjduirii în bine și frumos a Sufletelor în trecut pe Planeta Albastră.

Issabela Cotelin

Sunt filolog. Am publicat romanul "Macii sunt întotdeauna roșii", iar următorul este în curs de apariție. Am fost premiată cu mai multe diplome literare, și pentru proză scurtă, și pentru poezie, și am apărut în câteva reviste și în antologiile concursurilor respective, precum și în altele, în urma selecției.

Structural, sunt o visătoare fără leac și cred că pe Planeta Albastră va fi bine atunci când fiecare dintre noi ne vom supune, din proprie conștiință, legii unui firesc simplu și comun.

Echipa QUARTO
îți dorește
o Primăvară
plină de Fericire
pe Planeta Albastră!

Bogdan Stancu

Director General Quarto HQ Marketing SRL, sub aripa căreia s-a născut Editura Quarto

Bine te-am găsit, drag călător prin viață! În țara de unde vin mi se spune Bogman. Și, cateodata, doctor B.

Dar, indiferent de modul în care sunt strigat, sunt un om care crede cu tărie că lumea ar fi mai bună dacă fiecare ființă umană ar "învăța" să dăruiască.

Sunt, deasemenea, un om căruia îi place să experimenteze diferite lucruri. Din domenii și mai diferite. Ca atare, am învățat să mă bucur de viață. Expert nu am devenit în toate acele domenii dar, categoric, sunt expert în computere și internet.

În urmă cu vreo 7 ani am început proiectul "Writers Pay it Forward" al cărui scop era să ajute scriitorii din USA. Și, încă este. Dar, între timp aria de acoperire a acestei mișcări s-a extins astfel încât, astăzi ne putem lăuda că am ajutat și colaborat cu scriitori din aproape toate țările planetei.

Din 2019, am mutat focusul principal în minunata noastră țară.

România.

Spre talenții noștri scriitori. Români.

Mirela-Carmen Stancu

Director Editura Quarto, scriitor, traducător, nonfiction writing coach

"Cuvintele te pot inspira pe Calea către Carte dar... numai Actiunea produce schimbarea!"

Pasionată de găsirea semnificației vieții, după jumătate de secol petrecut pe Planeta Albastră, am hotărât că a sosit clipa ca... "în mod oficial"... să dăruiesc semenilor mei din prea plinul informațiilor pe care am avut șansa să le accesez până acum.

În clipa în care am înțeles că adevărata putere de a schimba lumea, de a o face mai bună, stă DOAR în mâinile scriitorilor, prin puterea cuvintelor și a intențiilor din spatele acestora, nu am mai stat mult pe gânduri. Drept rezultat, mi-am făcut un scop în viață de a ajuta pe oricine dorește să devină scriitor și autor de carte deoarece, cred cu tărie că, lumea strălucește mai tare atunci când... scriitorii scriu.

Ca atare, tot ce scriu pentru tine - scriitorul, toate cursurile pe care le susțin, sunt construite astfel încât să te ajute să transmiți cititorului mesajul tau... mesaj ce îi poate schimba viața în bine... iar tie, îți poate asigura o viață de scriitor cât mai relaxată. Intocmai cum, întotdeauna am visat să am dar, de-abia după jumătate de secol petrecut pe frumoasa noastră Planeta Albastră am reușit să o clădesc pe o fundație solidă.

Mona Șimon

**Editor Editura Quarto, Coordonator
Revista & Club Carte Quarto**

M-am născut la poale de munte, într-o carte de povești. Am fost pe rând, Heidi, Pollyanna și Alice în Țara minunilor. M-am transformat pe nesimțite într-un adolescent miop, pentru a mă lăsa apoi pradă iubirii. Am stat pe peron alături de Anna Karenina, l-am îngrijit pe Mister Rochester și am suferit alături de Olguța. Am discutat adeseori cu Moromete și am căutat dreptatea alături de Manlache Pleșa. Da, am trăit în cărți și pentru ele. La un moment dat am rătăcit și în lumea reală, până ce am absolvit Facultatea de Medicină generală la Cluj-Napoca.

Cu diploma în buzunar și cu visele la rever, m-am întors înapoi la cuvinte. În propria mea carte. De patru ani scriu pe blogul personal O carte nescrisă (monasimon.ro) și trăiesc alături de cele mai diverse personaje literare. În toamna acestuia, 2020, am debutat cu o povestire în antologia Nuanțe de piper și ciocolată-It is what it is, apărută la editura SIONO.

Iubesc să iubesc, să râd cu lacrimi și să mă pierd în lumea cărților. Zi de zi încerc să creionez fericire, dar până la urmă, în mintea mea ea înseamnă cireșe atârând pe o ureche, un soare cald pe post de pălărie și pe fundal șaptele mării albastre.

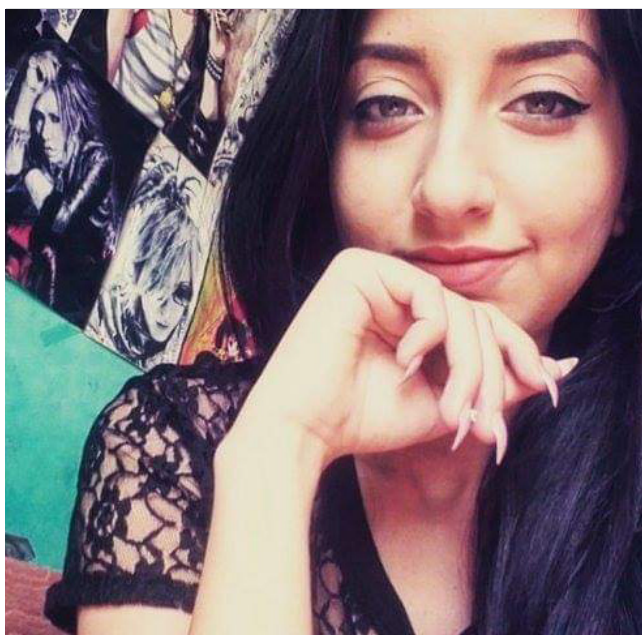

Eva Ancuța Hamza

**Editor corector, Coordonator
Departament PR&Marketing la Editura
Quarto**

Se spune că, atunci când ai un copil, întreaga ta viață se schimbă. Așa și este, sau cel puțin așa a fost în cazul meu. Și aici includ și celelalte aspecte ale vieții, nu doar cel de familie. Spun asta deoarece, după ce am avut-o pe fetița mea, am început să caut alternative pentru jobul de birou, astfel încât să lucrez de acasă, pentru a fi alături de fiica mea.

Am început prin a fi content writer, iar pe parcurs, mi-am extins destul de mult aria de interes. Am început să citesc tot mai mult, să scriu recenzii, iar ulterior, să corectez cărți. În prezent, activez în diverse domenii, toate fiind oarecum legate între ele și ținând de scris, citit și corectat. În plus, pot spune că mă simt împlinită, deoarece am ajuns să lucrez ceea ce îmi place, astfel că munca mea este totodată pasiune.

Luiza Simonescu

**Graphic Designer, Coordonator
Departament Ediții Digitale la Editura
Quarto**

Încă de mică mi-am descoperit pasiunea pentru citit. Cărțile mi-au arătat că nu trebuie neaparat să dormi pentru a visa. Că cititul te poate transpune într-o cu totul altă lume, unde poți trăi povești prin mintea unor personaje.

Odată cu aceste conștientizări, m-am întrebat: "Oare cum ar fi dacă aș crea propria-mi lume de poveste?!" Mi-am dat seama că a scrie romane nu este tocmai domeniul meu, însă acest lucru nu m-a oprit din a-mi crea un blog unde să pot împărtăși numărului mic de oameni ce mă urmăreau, trăirile și sentimentele prin care eu, o fată de 13 ani pe atunci, le avea.

În prezent, am realizat că lucrurile exacte mă definesc mai bine. Am descoperit designul grafic și plăcerea pe care un proiect finalizat mi-o aduce, împlinirea simțită atunci când un client este mulțumit cu produsul final și oportunitățile pe care acest domeniu îți le poate oferi.

O Primăvară fericită!

Editura QUARTO

www.EdituraQuarto.ro

Editura QUARTO este înființată în anul 2020 și este brand al S.C. Quarto HQ Marketing S.R.L. Derulăm proiecte editoriale ce se adresează scriitorilor ce doresc să publice cărți nonfiction. Edităm cărți. Edităm reviste. Asigurăm design profesional pentru coperti.
